

๑

คฤหาสน์สี่โตลไมเดิร์นร้อนเป็นไฟตั้งแต่เช้ามีด สวรรค์กลายเป็น
นรกทันทีที่เจ้าของบ้านลงมายังห้องรับประทานอาหารแล้วไม่พบลูกชาย
ตัวแสบของตน เสียงตวาด เสียงจามแถมแตกดังเปรี๊ยะขับไล่ความสงบ
ยามเช้าออกไปจนสิ้น

ทั้งที่สั่งคนรับใช้และพี่เลี้ยงของอาทิตย์เอาไว้แล้วว่าวันนี้เป็นวันครบ
รอบวันตายของแม่และน้องของมัน ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ต้องลากมันให้ไป
ทำบุญที่วัดให้ได้ แต่ดูสิว่าไอ้เด็กเหลือขอนั้นทำอย่างไร นอกจากจะไม่สนใจ
ไม่ฟังคำสั่งของเขาแล้ว มันยังกล้าดีมเหล้าจนเมาหลับอยู่บนโซฟาในห้อง
รับแขกที่เรือนหลังเล็กอีก

บุรุษผู้เริ่มมีผมหงอกแซมทั่วศีรษะแต่ใจร้อนไม่ต่างกับวัยรุ่นนยีน
กอดอก มองพี่เลี้ยงของลูกชายเข่าร่างสูงแก้ง่างที่นอนอยู่บนโซฟาด้วย
อารมณ์ขุ่นมัว

“หลีกไป” ในที่สุดเขาก็อดรนทนไม่ได้ สั่งพี่เลี้ยงซึ่งดูเลอาอาทิตย์มา
ตั้งแต่ยังเล็กให้หลีกให้พ้นทางแล้วเดินเข้าไปใกล้ลูกชายตน ยิ่งเดินเข้ามาใกล้

กลิ่นเหล้าก็ยิ่งโชยเข้าจมูกหนักขึ้น สภาพของลูกที่เฝ้าเหมือนหมานั้น น่ารังเกียจเสียจนผู้เป็นพ่อไม่คิดจะปลุกลูกชายตีๆ แต่กลับยกเท้าขึ้นมาวางบนต้นแขนของลูก จากนั้นก็ยื่นอย่างแรง จนร่างผอมแห้งของเด็กหนุ่มลั่นราวกับถูกไฟชอร์ต

กิริยาหยาบคายที่พ่อกระทำต่อลูกนั้นทำให้ชินจิตซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของอาทิตย์ยกมือขึ้นปิดปากตนเอง ท่าไม่แล้วเธอลงอดห้ามปรามหรือต่อว่าผู้เป็นพ่อของเด็กหนุ่มไม่ได้

จริงอยู่...การที่เด็กอายุสิบหกเฝ้าเฝ้าจนตื่นไปทำบุญให้แม่และน้องในวันครบรอบวันเสียชีวิตไม่ได้นั้นไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง แต่การที่พ่อทำกิริยาเช่นนี้กับลูกเหมาะสมแล้วหรือ

สำหรับชินจิตแล้ว เธอเห็นพ่อลูกคู่นี้เสมือนแม่เหล็กขั้วเดียวกัน เข้ากันไม่ได้ แถมยิ่งพยายามดึงให้ชิด ยิ่งส่งแรงผลักดันจนกระเด็นกระดอนไปคนละทิศละทาง

ชินจิตรู้ดีว่าการที่อาทิตย์พยัคกับพ่อเช่นนี้ ทำหายพ่อแบบนี้ นั่นก็เป็นเพราะตั้งแต่อาทิตย์ย้ายกลับมาอยู่กับพ่อ พ่อที่ควรเมตตาลูกกลับมองลูกเป็นตัวปัญหา และแทนที่จะแก้ปัญหาก็กลับไปเลือกผูกปมปัญหาใหม่ให้ยุ่งเหยิงและแก้ไขยากขึ้น

พ่อลูกคู่นี้นอกจากหน้าตาจะเหมือนกันแล้ว นิสัยยังเหมือนกันอย่างยิ่ง คือร้อน เอาแต่ใจ ไม่ยอมแพ้ ยอมทัก ไม่ยอมงอ การปะทะกันจึงดูเดือดขึ้นทุกวัน จนคนที่อยู่กลางสนามรบแบบชินจิตบางครั้งก็ใจหายใจคว่ำ ด้วยไม่รู้จะห้ามปรามเช่นไร เธอก็เป็นเพียงแค่ลูกจ้าง เธอสั่งสอนอาทิตย์ไม่ได้ ทำได้เพียงตักเตือนด้วยความหวังดี และเธอก็ตักเตือนเจ้านายไม่ได้ ได้แต่ภาวนาให้เขาใจเย็นลง

“หยุดเถอะคะ น้องหนึ่งเฝ้ามากขนาดนี้ ต่อให้คุณฆ่าให้ตายก็คงไม่ตื่นหรอกคะ”

พอดามพ์ลดเท้าลงมายืนเท้าสะเอวมองลูก หญิงสาววัยสามสิบห้าก็

ปราดเข้ามาคุกเข่าอยู่ข้างเด็กหนุ่ม เอาตัวขวางไว้ ไม่ยอมให้พ่อทำร้ายลูกอีก
 “ฉันบอกเธอแล้วใช่ไหมว่าให้เตรียมมันให้พร้อม” เสียงตามพ์ดังและ
 ดุดัน เข้ากับหน้าคล้ำเข้มแบบชายไทยแท้ที่เวลาทำหน้าที่ๆ ก็น่ากลัวอยู่แล้ว
 แต่พอมาชมวดคิ้วนิ้วหน้าสั่งการแบบนี้ รังสีไม่น่าเข้าใกล้ยิ่งกระจายออกมา
 จนทุกคนอยากหลบลิ้นหนีไปให้ไกล

เป็นที่รู้กันดีในหมู่คนรับใช้ว่าเจ้านายทั้งพ่อและลูกล้วนแล้วแต่
 เจ้าอารมณ์ เวลาไม่พอใจจะตะโกนเสียงดังหรือไม่ก็ถึงกับทำลายข้าวของอยู่
 เป็นประจำ แต่ที่ทนกันมาได้เพราะนายไม่เคยทำร้ายร่างกายคนรับใช้
 แถมยังจ่ายค่าจ้างให้สูงลิบ แต่ค่าจ้างสูงก็แลกมาด้วยการเรียกร้องให้คน
 รับใช้ทุกคนทำงานตอบแทนอย่างดีเลิศด้วย

เรื่องที่เล่าลือกันในหมู่คนรับใช้มาหลายปีแล้วก็คือ วันหนึ่งเมื่อ
 เจ้านายพบเศษผมบนเตียง สาวใช้ที่ทำงานรับใช้บนตึกใหญ่ก็ถูกไล่ออกยก
 ชุด และอีกวันหนึ่ง เมื่อเจ้านายสตาร์ตรถไม่ติด คนดูแลรถวัยใกล้เกษียณ
 ก็ถูกไล่ออก แม้จะรับใช้กันมาเป็นสิบปีแล้ว ทว่าหากผิดพลาดเพียงครั้งเดียว
 คุณตามพ์ผู้เฒ่าเฒ่าก็ไม่เคยคิดจะอภัย

แต่หน้าที่นี้ซึ่งจิตมิได้หวาดกลัวเจ้านาย เธอห่วงเพียงเด็กที่เธอดูแล
 จะเจ็บจึงไม่หนี ในยามที่อาทิตย์วิ่งหนีพ่อไม่ได้เช่นนี้ เห็นจะมีเพียงเธอที่พอ
 จะปกป้องเขาได้

“ดิฉันบอกน้องหนึ่งแล้วค่ะ จัดการให้ขึ้นนอนตั้งแต่มืดแล้วด้วย
 แต่...”

“แต่มันไม่เชื่อเธอ” ตามพ์ตอบประโยคให้พี่เลี้ยงเด็กแล้วส่ายหน้า
 “มันไม่เคยเชื่อใคร” คราวนี้เขาหันไปส่ายหน้าให้ร่างซึ่งนอนนิ่งอยู่บนโซฟา
 “ไม่เคยคิดถึงใครนอกจากคิดถึงตัวเอง กระทั่งคนที่มันทำให้ตาย มันก็
 ไม่คิดถึง!”

“คุณคะ!” ซึ่งจิตอุทานเมื่อได้ยินประโยคสุดท้าย แต่ยังไม่ทันได้เอ่ย
 แก้วตัวแทนอาทิตย์ ตามพ์ก็ออกไปจากเรือนเล็กซึ่งเป็นบ้านส่วนตัวของ

ลูกชายเสียก่อน

หญิงสาวถอนหายใจเฮือก “ไม่รู้จะทำเช่นไรดีกับรอยร้าวระหว่างพ่อลูกที่นับวันจะยิ่งขยายความร้าวฉานจนยากประสาน

เสียงสูดน้ำมูกและความเคลื่อนไหวด้านหลังทำให้ชินจิตหันกลับไปมอง หญิงสาวพบว่าเด็กหนุ่มซึ่งอยู่ในความดูแลของเธอลุกขึ้นมาหนึ่งแล้วดวงตาซึ่งมีหยาดน้ำคลอคลอองมองตามหลังพ่อของตนเองไป ใบหน้าที่คล้ายพ่ออย่างมากเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

ท่าทางเช่นนั้นบอกให้ชินจิตทราบวาอาทิตย์คงตื่นนานแล้ว และได้ยินทุกคำที่พ่อตนพูดออกมาด้วย

หญิงสาวยกมือขึ้นลูบแขนอาทิตย์ข้างที่ถูกพ่อตีบเบาๆ ก่อนชวน “ลุกได้แล้วเธอห้องหนึ่ง ถ้าลูกไหวหนึ่งไปอาบน้ำดีไหมลูก น้ำจะให้คนไปบอกคุณพ่อให้รอ ห้องหนึ่งจะได้ไปวัดพร้อมคุณพ่อ ไปทำบุญให้คุณแม่กับน้องสองกันนะ”

แทนที่เด็กหนุ่มจะลุก เขากลับหันเข้าทั้งสองข้างขึ้นมากอดแล้วซบหน้าลงไป จากนั้นไหลล้มอบบางแบบเด็กกำลังโตก็สิ้นสะท้าน

ไม่มีเสียงร้องให้ดังออกมาจากลำคอของอาทิตย์ เท่าที่ชินจิตจำได้ตั้งแต่แม่และน้องชายเขาเสียชีวิต อาทิตย์ไม่เคยร้องไห้โสออกมาเลยสักครั้ง เด็กหนุ่มมักจะทำแบบนี้ กอดเข้าตัวเองเอาไว้ ซบหน้าลงไป และหลังน้ำตาออกมาเสียบๆ ซึ่งชินจิตเห็นแล้วไม่ชอบเลย เนื่องจากการทำเช่นนี้เหมือนอาทิตย์กำลังกันตัวเองออกจากโลกแล้วเข้าไปอยู่ในโลกส่วนตัว

เธอกลัว...กลัวเหลือเกินว่าวันหนึ่งอาทิตย์จะทำอะไรบ้าๆ ขึ้นมา

หญิงสาวเลื่อนตัวขึ้นไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับเด็กซึ่งเธอดูแลมาตั้งแต่หกขวบแล้วตบไหล่เขาเบาๆ เป็นจังหวะ ทำเหมือนเมื่อครั้งที่เขายังเป็นเพียงเด็กกอแฉงและร้องขอให้เธออุ้มเอาไว้จนกว่าเขาจะหลับ

อาทิตย์ในตอนนั้นน่ารักหนักหนา น่ารักจนชินจิตยอมปวดหลังทุกคืนยอมอุ้มเขาเดินวนรอบห้องอยู่แบบนั้นเพื่อให้เด็กชายนอนหลับสบาย

แต่วันนี้เขาไม่ใช่เด็กชายตัวเล็กๆ อีกแล้ว เขาเป็นเด็กที่กำลังย่างเข้าสู่วัยหนุ่ม เท้าสองข้างเหยียบอยู่บนช่วงรอยต่อของวัย เขาไม่ใช่เด็ก แต่ก็ยังไม่ใช่นู่ม เขาจึงยังทำตัวไม่ถูก เขารู้ว่าไม่สามารถร้องไห้โฮๆ และโผล่เข้ากอดเธอเพื่อให้เธอปลอบหรือเช็ดน้ำให้เหมือนตอนเด็กได้ แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดีกับความปวดร้าวแสนสาหัสที่เด็กอายุเพียงสิบหกยังรับมือไม่ได้

ดังนั้นสิ่งที่เขาทำได้มีเพียง...กอดตัวเองเอาไว้และร้องไห้เงียบๆ

เด็กเอ๊ย...

“หนึ่งไม่ยอมไป หนึ่งจะมีหน้าไปทำบุญให้แม่ให้น้องได้ยังไง ในเมื่อ...แม่กับน้องตายเพราะหนึ่ง”

“น้องหนึ่ง...” ซึ่งจิตเรียกเด็กหนุ่มด้วยน้ำเสียงปรานี เธอถอนหายใจก่อนปลอบ “น้ำบอกแล้วว่าอย่าคิดแบบนี้ มันเป็นอุบัติเหตุหนึ่งก็รู้ อย่าทำร้ายตัวเองด้วยการโทษตัวเอง มันไม่มีอะไรดีขึ้นนอกจากจะยิ่งทำให้หนึ่งทุกข์และมีชีวิตต่อไปอย่างมีความสุขไม่ได้”

เด็กหนุ่มยกสองมือขึ้นจิกผมตัวเองแล้วทั้ง “หนึ่งมีความสุขไม่ได้ไม่ได้!”

“หนึ่ง...” ซึ่งจิตพยายามเขย่าตัวอาทิตย์เพื่อเรียกสติเขาให้คืนมา แต่อาทิตย์ไม่ฟังเธอ เขาจมอยู่ในความทุกข์จากความผิดที่ตนไม่ได้ตั้งใจก่อความผิดถึงแก่ชีวิตที่แม่ต้องการเอาชีวิตตนเองแลกกับสองชีวิตที่ต้องมาตายแทนเขา อาทิตย์ก็ทำไม่ได้

เขาจำต้องอยู่กับความผิดนั้น ความผิดที่นอกจากจะไม่สามารถให้อภัยตัวเองได้แล้ว กระทั่งพ่อ..พ่อที่ควรจะประคับประคองจิตใจเขาด้วยความรักก็ยังเป็นผู้คอยตอกย้ำมิให้เขาลืมความผิดนั้นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

และเหตุผลที่ทำให้พ่อตอกย้ำเขาเช่นนั้นก็เพราะว่าพ่อเกลียดเขาเกลียด...เพราะเขาเป็นต้นเหตุทำให้อาทิวรร ลูกชายที่พ่อภูมิใจต้องตาย

อาทิตย์กับอาทิวรรเป็นฝาแฝดที่เกิดห่างกันเพียงสองนาทีก่อน แต่สองนาทีกลับทำให้หนึ่งกับสองแตกต่างกันเหลือเกินในหัวใจของพ่อและสายตา

ของแม่

อาทิตย์เกิดก่อน แข็งแรงกว่า จึงเติบโตเป็นเด็กกล้าแฉก กล้าหาญ มีความเป็นผู้นำเต็มเปี่ยม ส่วนอาทิวรรค์แม่จะอ่อนแอกว่า แต่ก็ช่างคิด ฉลาดเฉลียว ดิิดจะซื่ออ่อน จึงเป็นลูกรักของทั้งพ่อและแม่

ก่อนที่พ่อกับแม่จะหย่าขาดจากกันนั้น อาทิตย์ไม่เคยรู้สึกขาด แม่พ่อก็ไม่เคยเข้ามามีส่วนร่วมในการเลี้ยงดู แต่แม่และพวกพี่เลี้ยงก็ดูแลเขา กับน้องอย่างเต็มที่ บางที...อาจเพราะยังเด็กด้วยกรรมัง อาทิตย์ซึ่งยังไม่รู้จักความรักจึงไม่เคยเรียกร้องหรือเปรียบเทียบตนเองกับน้อง

สำหรับเด็กห้าขวบ แค่อินอิม เล่นสนุก นอนหลับ เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

แต่พอพ่อกับแม่หย่าขาดจากกันแล้ว แม่เริ่มหันมาเลี้ยงเขากับน้องด้วยตนเอง เพราะความอ่อนแอของน้องสอง พี่หนึ่งจึงต้องเสียสละอยู่เสมอมหากพี่หนึ่งกับน้องสองร้องไห้พร้อมกัน แม่จะเข้าไปอุ้มน้องสองก่อน ส่วนพี่หนึ่งถูกส่งต่อให้หน้าชั้น หลายครั้งที่อาทิตย์ร้องไห้นานกว่าน้องเพราะต้องการให้แม่มาสนใจ แต่ก็ไม่เคยได้รับความสนใจ

ยิ่งไม่ได้ก็ยิ่งอยากได้ เด็กชายเริ่มรู้จักวิธีเรียกร้องความสนใจ เมื่อไม่ฉลาดเท่าน้อง เรียนไม่เก่ง จึงเอาดีทางกีฬาจนกลายเป็นนักบาสเกตบอลของโรงเรียนตั้งแต่ยังเรียนประถม

น้องสองอาจได้ประกาศนียบัตรเรียนดี แต่พี่หนึ่งก็มีเหรียญมีถ้วยกีฬาเด่น น้องสองมีแม่คอยประคบประหงม พี่หนึ่งก็มีหน้าชั้นคอยดูแล

ชีวิตหลังพ่อกับแม่หย่ากันค่อยๆ เข้ารูปเข้ารอย อาทิตย์กำลังมีความสุข มีที่มั่นทางเป็นของตัวเอง แต่แล้วเพียงไม่กี่นาทีทุกสิ่งก็อันตรธานไปเพราะความผิดที่อภัยให้ไม่ได้ของเขาเอง

ทุกปี เวลาปิดเทอมใหญ่คือช่วงที่แม่จะพาลูกๆ ไปทะเล ไปอยู่กันเป็นเดือนๆ โดยไม่มีพี่เลี้ยงหรือคนรับใช้ไปด้วย

ลูกๆ จะได้ใกล้ชิดกับแม่เป็นพิเศษ แม่จะใช้งานลูกทั้งสองเท่าเทียม

กัน จะไม่มีใครเหนือกว่าใคร หรือว่าใครเป็นลูกรัก ลูกคนโปรดอีก
 อาทิตย์ชอบเวลาช่วงนี้มากจนนับวันรออย่างใจจดใจจ่อเสมอ
 ปีนี้นั้นทุกอย่างเป็นเหมือนเคย ครอบครัวยุ้ยๆ ที่มีแม่และลูกฝาแฝด
 อยู่ร่วมกันในบ้านน้อยติดทะเลอย่างมีความสุข

เช้าก็ไปเดินเล่น บ่นจักรยาน หาดอะไรกินนอกบ้าน บ่ายๆ นอนพัก
 หรือเล่นไฟ เล่นเกมกันอยู่ในบ้าน พอเย็นสักนิดจึงออกไปเล่นน้ำทะเล
 ชี่เจ็ตสกี หรือเล่นกีฬาทางน้ำอื่นๆ ที่อยากเล่น

ไม่มีอะไรผิดปกติ จนกระทั่งจู่ๆ อาทิตย์ที่กำลังว่ายน้ำออกไปเก็บ
 ลูกบอลก็เกิดเจ็บเกร็งที่นิ้วเท้าขึ้นมา

อาทิตย์ร้องแล้วพยายามยึดตัว พยายามพยุงตัวกลับเข้าฝั่ง แต่ตะคริว
 ไม่ปรานีเขา มันกัดกินอย่างเจ็บปวดจนทำให้คนที่ว่ายน้ำนำแงงว่ายน้ำแข่ง
 แบบเขาสติหลุด ตกใจกลัวจนทำอะไรไม่ถูก

อาทิตย์กินน้ำทะเลไปหลายอีกจนแทบคอ แสบจมูก คลื่นใต้น้ำเริ่ม
 ม้วนตัวเขาออกไปจากฝั่ง เขาคงตายหากอาทิตย์ช่วยไม่ว่ายน้ำมาช่วย

เขายังจำความอบอุ่นที่ล่าคอได้ เขารู้ว่าแขนของน้องชายรัตรอบคอ
 เขาเอาไว้ สัมผัสได้ว่ามือและเท้าของน้องพยุ้น้ำเพื่อพยายามพาเขาออกไป
 จากกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก

สติของอาทิตย์ติดๆ ดับๆ เขาได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวกและสัมผัส
 ได้ถึงมือหลายมือที่ยื่นมาจับ มาดึง มาประคองเขาเอาไว้ จนในที่สุดเขาก็
 รู้สึกว่าตนเองกำลังนอนอยู่บนฝั่ง มีชายหญิงหลายคนล้อมตัวเขาแล้วถาม
 ว่าเขาเป็นอะไรหรือไม่

ไม่...เขาไม่เป็นอะไรในตอนนั้น แต่แตกสลายไม่เหลือดีหลังจากนั้น
 เมื่อทราบว่า น้องสองที่ตามไปช่วยเขาหมดแรงกลางทาง แม่ซึ่งเห็นเหตุการณ์
 รีบว่ายน้ำไปช่วยลูกทั้งสองพร้อมกับคนที่กำลังเล่นน้ำอยู่บนฝั่ง เขาได้รับการ
 ช่วยเหลือแล้วพาเข้าฝั่งอย่างปลอดภัย ในขณะที่แม่กับน้องสู้กระแสน้ำ
 ไม่ไหว และ...

และเขาเป็นต้นเหตุทำให้แม่กับน้องสองต้องตาย!

โลกของเขาเหมือนจบลึกลงตรงนั้น เขานั่งอยู่หน้าห้องดับจิตคนเดียว ร้องไห้เสียงๆ แล้วรอ รอใครสักคนยื่นมือมาช่วยเขาไปให้พ้นจากตรงนี้ จากทุกข์ที่เขาไม่รู้จะปายปิ่นให้พ้นวังวนนั้นได้อย่างไร

ทว่าทันทีที่คนซึ่งเขารอมาถึง ทันทีที่พ่อมา สิ่งแรกที่พ่อทำคือกระซอก เขาขึ้นมาจากพื้นแล้วเขย่าจนหัวเขาแทบหลุดออกจากตัว จากนั้นเขาก็ได้ยิน คำกล่าวหาของพ่อ

‘แกทำแบบนี้ได้ยังไงซะหนึ่ง แกรู้ไหมว่าคราวนี้แกทำอะไรลงไป แกทำให้น้อง ทำให้แม่ของตัวเองต้องตายได้ยังไง ทำได้ยังไง!’

คำพูดนั้นเป็นดังตุ้มถ่วงให้อาทิตย์จมดิ่งอยู่ในโลกแห่งความทุกข์ และกระทั่งวันนี้เขาก็ยังก้าวออกมาจากโลกนั้นไม่ได้

หนทางเบื้องหน้าของเด็กหนุ่มมีแต่ความดำมืด ความทุกข์ที่เกาะกิน ใจนับวันยิ่งทับถมมากขึ้นเรื่อยๆ จนบางครั้งเขาก็เหนื่อย ท้อ อยากกลับไป แล้วไม่ตื่นขึ้นมามากอีกเลย

ไมهن่ะ...อีกไม่นานเขาอาจข้ามพ้นความกลัว และได้กลับไปอยู่กับ คนที่เขารักและรักเขาก็ได้

เพราะเหตุการณ์กวนโมโหเมื่อเช้าทำให้ตามพ์อาร์มณีไม่ดีขึ้นวัน หนึ่งใหญ่กลับถึงบ้านเกือบทุ่ม หลังโยนเสื้อนอก เข็มไท และกระเป๋าเอกสาร ให้สาวใช้ซึ่งมีหน้าที่นำมันไปเก็บแล้วเขาก็สั่งการ

‘ไปตามชั้นจิตมาพบฉันที่ห้องทำงานด้วย’

สั่งเสร็จใหญ่ก็เดินลงบันไดเข้าไปในห้องทำงาน แล้วปิดประตู โครมใหญ่เพื่อระบายอารมณ์

สิ่งที่เขากำลังจะทำนี้เขาคิดดีแล้ว คิดมานานแล้วด้วยว่าสมควรทำ อย่างไร ตามพ์คิดว่าสิ่งที่อาทิตย์ต่อต้านกับเขาน่าจะเป็นเพราะสันดาน ของเด็กที่ไม่เคยเห็นว่าเขาเป็นพ่อ ที่อาทิตย์ไม่เคยเห็นเขาเป็นพ่อก็เพราะ

ณฤดี เมียเก่าเขาก็ติดกันเข้ากับลูก ทำให้เขากับลูกๆ ได้พบหน้ากันมีละไมก็ครั้ง และหากเขาไม่ผิด ณฤดีคงใส่ร้ายเขา ให้ร้ายจนเขากลายเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ในสายตาลูก ทำให้เด็กๆ ไม่เคยรัก ไม่เคยเคารพ และไม่เคยเชื่อฟังเขา

เขารู้อยู่แล้วว่าการรับอาทิติย์มาเลี้ยงดูคงเป็นเรื่องยากลำบากอย่างยิ่ง เพราะต้องดัดสันดานกันหลายอย่าง แต่ไม่คิดเลยว่ามันจะยากเย็นเช่นนี้

ก่อนหน้านี้อาทิติย์เป็นเด็กเลี้ยงยากอยู่แล้ว การเรียนตึกๆ หล่นๆ ไม่เหมือนอาทิวัชรที่เรียนเก่ง หัวดีเหมือนเขา เป็นที่เชิดหน้าชูตาวงศ์ตระกูล แต่พอแม่กับน้องตาย เด็กเหลือขონั้นก็ยิ่งทำตัวเป็นเด็กมีปัญหา โดดเรียนจนเวลาเรียนไม่พอ ทำให้เขาต้องวิ่งวุ่นไปกราบกรานชาวบ้านเพื่อยัดลูกเข้าไปเรียนในโรงเรียนใหม่ เป็นแบบนี้ถึงสามครั้งสามครา จนหากมีครั้งที่สี่ หากมันถูกไล่ออกจากโรงเรียนอีก เขาคิดว่าคงต้องให้มันไปเรียนในโรงเรียนดัดสันดานน่าจะดีที่สุด

และหากเรื่องเรียนว่าแย่แล้ว เรื่องนิสัยส่วนตัวของไอ้เด็กเหลือขอนั้นยิ่งแย่มาก เพราะมันหึงสูบบุหรี่ กินเหล้า และแอบหนีเที่ยวกลางคืน แล้วนี่ไม่รู้ว่าจะติดยาด้วยหรือเปล่า

ตามพี่เห็น้อยใจกับความเหลวแหลกของลูกชายที่เหลือเพียงคนเดียว คนนี้มาก หลายครั้งที่เขาอดคิดไม่ได้ว่า หากคนที่รอดมาได้คืออาทิวัชร นายสองคงไม่กระด้างกระเดื่องทำให้พ่อต้องกลุ่มแบบนี้ แต่ใครล่ะจะลิขิตชีวิตคนได้ กระทั่งเขาที่เป็นคนชอบจัดระเบียบชีวิตก็ยังจัดระเบียบเรื่องนี้ไม่ได้ และคนที่สมควรจะช่วยเขาจัดระเบียบเรื่องนี้ก็ดันทำหน้าที่ได้ไม่คุ้มเงินเดือน

เมื่อนึกถึงคนที่ทำหน้าที่ได้ไม่คุ้มเงินเดือน ประตุน้ำห้องทำงานก็ถูกเคาะ คนเคาะคงเป็นยายไว้คิ้วหน้าตุ้มเหมือนไม่ได้ถ่ายมาสัปดาห์นี้นั่นเอง

“เข้ามา” ตามพ์ซึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานไม่สักรัวใหญ่เอ่ยปากอนุญาต และรอนกระทั่งพี่เลี้ยงซึ่งดูแลอาทิตย์มาตั้งแต่เด็กเปิดประตูเข้ามาในห้องทำงานแล้วเดินมาหยุดหน้าโต๊ะทำงานเขา

ใบหน้าไร้ความน่าจดจำนั้นก้มลงมองพื้น ยืนตรง มือประสานอยู่ด้านหน้า กิริยามารยาทเธอเหมาะสม ทว่าเจ้านายกลับไม่มีน้ำใจพอจะเชิญเธอนั่ง แต่เลือกพูดในเรื่องที่อยากพูดมานานแล้วทันที

“ฉันไล่เธอออก”

หากผู้หญิงตรงหน้าเขามีคิว ตามพ์มั่นใจอย่างมากกว่าคิวเธอคงเลิกสูงรับกับดวงตาที่เบิกกว้างมองเขาอย่างตกใจ ซึ่งเขาไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเธอจึงตกใจเช่นนั้น

คนไร้คุณภาพทำไมต้องตกใจเมื่อถูกไล่ออก คนจำพวกนี้ไม่รู้ตัวหรืออย่างไรว่า เมื่อทำงานไม่คุ้มค่าเงินก็ต้องถูกไล่ออก เจ้านายที่ไหนจะบ้าเลี้ยงเอาไว้ให้เปลืองเงิน

ตามพ์เปิดลิ้นชักกลางออก หยิบซองจดหมายยาวสีเขียวขึ้นมาแล้วโยนไปให้อดีดลูกจ้างของเมียเก่าซึ่งเขาอุตส่าห์จ้างต่อเพราะคิดว่าเธอคงดูแลและอบรมลูกชายเหลือขอของเขาได้ แต่ณเดี๋ยวก็คือณเดี๋ยว คนแบบเมียเก่าเขามักทำอะไรด้วยความพอใจ ด้วยอารมณ์ การจ้างพี่เลี้ยงเด็กก็คงจ้างเพราะความพอใจ ไม่ใช่ด้วยความสามารถ เพราะเหตุนี้ยายไร้คิวไร้ความสามารถจึงถูกจ้างด้วยค่าจ้างสูงลิบมาตั้งนานนมแบบนี้

“คุณไล่ดิฉันออกไม่ได้นะคะ!”

คำปฏิเสธนี้ตามพ์คาดเอาไว้แล้วว่าต้องได้ยิน ดังนั้นเขาจึงอดทำหน้าเบื่อหน่ายไม่ได้ คนไร้ความสามารถทุกคนมักขี้ดีใจ เขาพบเจอจนเมื่อที่จะต่อปากต่อคำแล้ว

“ฉันไล่เธอออกแล้ว” ตามพ์ยืนยันราน เขาชี้ไปยังซองขาว “นั่นเป็นเงินเดือนสามเดือน ถ้าเธอออกไปดีๆ ฉันจะไม่หักเงินแม้แต่บาทเดียว แต่ถ้าเธอโวยวายทำให้ฉันปวดหัว เธออาจได้เงินเพียงแค่เดือนเดียวก็ได้”

“ดิฉันไม่ต้องการเงิน!”

โอ๊ะ... ดูเหมือนยายไว้ควารู้ความสามารถคนนี้มีความแตกต่างจากคนรู้ความสามารถคนอื่นที่เขาเคยไล่ออก คนรู้ความสามารถที่ผ่านๆ มามากอยากได้เงิน กระจายเงิน ไม่เคยมีใครบอกว่าไม่อยากได้เงินเลย ดูเหมือนยายนี้นอกจากจะรู้ความสามารถแล้วยังไร้สมองด้วย

หนุ่มใหญ่ยื่นมือไปหยิบซองขาวคืนมาแล้ววางมันลงตรงหน้าตนเอง “เธอพูดเองนะว่าไม่อยากได้เงิน ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะไม่ให้เงินที่เธอไม่ควรได้จำนวนนี้ ทีนี้เธอไปเตรียมตัวได้แล้ว ฉันอนุญาตให้เธออยู่ที่บ้านนี้ได้อีกคืนเดียว พรุ่งนี้เธอต้องออกจากบ้านนี้แต่เช้าก่อนฉันตื่น ไม่อย่างนั้นฉันจะแจ้งตำรวจมาจัดการเธอ”

“ดิฉันไปจากที่นี่ไม่ได้”

สีหน้าคนไว้ควารู้ที่ร้อนใจนั้นดูตลกจนตามพี่เกือบหัวเราะ หากเขาเป็นคนเส้นตั้นกว่านี้สักหน่อยนะ

“ถ้าดิฉันไปแล้วน้องหนึ่งจะอยู่กับใคร”

“มันโตะจนไม่ต้องการพี่เลี้ยงอีกแล้ว” ตามพี่ตอบห้วน ลั่น ไร้ไมตรี “อีกอย่าง ยังมีเธอคอยประคบประหมาก็ยังทำให้มันกลายเป็นเด็กเอาแต่ใจ ฉันจะส่งมันเข้าโรงเรียนประจำ ดัดสันดานมันซะบ้าง”

“ไม่ได้นะคะ!”

แม้จะได้ยินคำคัดค้าน แต่คนหัวดีแบบตามพี่มีหรือจะยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นๆ เขาซีไปยังประตูแล้วไล่ออก

“เธอไม่มีสิทธิ์มาสั่งฉัน ฉันไล่เธอออก เธอก็ควรไปได้แล้ว ก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจแล้วอนุญาตให้เธออยู่ที่นี้ได้อีกแค่ชั่วโมงเดียว”

“คุณไม่รู้ตัวว่ากำลังก่อเรื่องใหญ่ คุณไม่รู้ว่าตอนนี้จิตใจน้องหนึ่งกำลังบอบช้ำแค่ไหน และดิฉันเป็น...”

ยิ่งฟังคำตื้อของคนรู้ความสามารถมากเข้า ตามพี่ก็ยิ่งเบื่อหน่าย เขากลอกตามองเพดาน เบะปากเล็กน้อย ก่อนลุกขึ้นจากเก้าอี้ทำงานโดย

ไม่ลืมหยิบเงินที่อยู่ในซองขาวไปด้วย

หนุ่มใหญ่ไม่เหลือบมองพี่เลี้ยงลูกชายสักนิด และคงไม่หันไปพูดอะไรอีกหากยายไร้คิ้วคนนั้นไม่คว้าแขนเอาไว้จนเขาต้องสะดุ้งตั้งอย่างจริงจัง

“ไม่ต้องพูด ไม่คิดจะฟัง อย่าพยายามยกตัวว่าเป็นคนสำคัญสำหรับไอ้เด็กเวอร์นั้นหน่อยเลย ไอ้เด็กนั้นมันไม่เคยเห็นใครสำคัญนอกจากตัวมันเอง เชื่อฉันสิ เธอไปได้ไม่ถึงสามวัน มันก็ลืมเธอแล้ว เธอควรตีใจเสียด้วยซ้ำที่สามารถสลัดไอ้เด็กเปรตนั้นออกจากชีวิตได้ จะบอกอะไรให้ ฉันยังอิจฉาเธอเลยนะที่สามารถไปจากชีวิตของมันได้ ไม่เหมือนฉัน” ตามพ์พ่นลมหายใจออกมา “ฉันต้องติดอยู่กับมันจนกว่าจะตายจากกันไปข้าง”

๒

ข้าวของของซึ่งจิตใจมีไม่มาก ดังนั้นเก็บจริงๆ ไม่ถึงสองชั่วโมงเธอก็นำทุกอย่างลงกระเป๋าดำเดินทางใบใหญ่ที่มีล้อลากสองใบได้หมด

หญิงสาววัยสามสิบห้ามองกระเป๋าสี่เหลี่ยมสองใบของตนเองนั่ง ไม่ใช้ด้วยความเสียใจหรือเสียดายที่ถูกไล่ออก แต่เธออาลัย อาลัยที่ต้องพรากจากเด็กซึ่งเธอเลี้ยงดูและให้ความรักราวกับลูกของตัวเอง

ในชีวิตของซึ่งจิตใจ หากให้นับผู้ชายที่เธอรักก็นับง่ายมาก ใช้นิ้วมือข้างเดียวก็นับครบถ้วน เพราะเธอรักผู้ชายอยู่สามคน สองคนตอนนี้กลายเป็นคนเคยรัก ส่วนคนสุดท้ายซึ่งก็คืออาทิตย์ เป็นชายคนสุดท้ายที่เธอยังรักอยู่

ซึ่งจิตใจมาในแบบลูกสาวของบ้านเล็ก บ้านเล็กที่เป็นอันดับเท่าไรก็ไม่รู้ในสารบบของพ่อซึ่งเป็นคหบดีแสนอู้ฟูในจังหวัดแห่งหนึ่งทางภาคเหนือ

วัยอนุบาลของเธอเรียกได้ว่าโตมาอย่างราบรื่น แม่ให้ความรักและความเอาใจใส่เธออย่างเต็มที่ ในขณะที่พ่อมักจะมาๆ หายๆ เท่าที่จำได้ เธอไม่ค่อยได้อยู่กับพ่อในวันสำคัญ เนื่องจากวันสำคัญต่างๆ เช่นในวันปีใหม่

หรือวันหยุด พ่อซึ่งมีลูกเมียมากมายจะแวะเวียนไปบ้านที่กำลังขึ้นหม้อในขณะนั้นก่อน จากนั้นบ้านเล็กๆ ที่ไม่สำคัญแบบเธอกับแม่จึงได้รับเวลาเหลือๆ ที่พ่อเจียดมาให้ด้วยความเวทนา

ตอนเธอยังเล็ก แม่เลือกที่จะประทับประคองจิตใจเธอด้วยการบอก ว่าพ่อมีงานมาก ต้องไปทำงานเลยไม่ค่อยเยี่ยมหน้ามาหา แต่พ่อก็ดูแลรับผิดชอบเธอกับแม่เป็นอย่างดีด้วยการให้เงินไม่เคยขาด ดังนั้นแม่จึงไม่ต้องทำงานหนัก วันหนึ่งของแม่จะหมดไปกับการทำงานบ้าน ทำกับข้าว ปลูกผักปลูกหญ้าตามประสาลูกสาวชาวสวน โดยงานที่สำคัญที่สุดของแม่คือการดูแลเธอนั่นเอง

ซึ่งจิตมารู้สถานะของตนเองตอนอายุเจ็ดขวบ เมื่อเธอโตพอจะรับรู้ อะไรแล้ว พ่อจึงสั่งให้แม่พาเธอไปร่วมงานวันเกิดพ่อที่บ้านใหญ่

จำได้ว่าตั้งแต่เกิดมา ซึ่งจิตไม่เคยเห็นอะไรที่ใหญ่โตและสวยงามแบบนี้มาก่อนเลย บ้านของพ่อซึ่งเป็นคนไทยเชื้อสายจีนใหญ่โตราวกับวังเจ้า คฤหาสน์สีขาวหลังนั้นตั้งเด่นอยู่กลางสวนสวยแบบอังกฤษ มองไปทางไหน ล้วนเต็มไปด้วยผู้คนแต่งตัวสวยงาม บรรยากาศครึกครื้น มีเด็กชายหญิง วิ่งเล่นกันอยู่ที่มุมหนึ่ง พวกเขาใหญ่หากไม่ยืนคุยกันก็นั่งคุยกันอยู่ที่โต๊ะทรงกลมซึ่งมีอาหารจีนหรือฝรั่งวางตั้งเอาไว้หลายสิบโต๊ะ

ซึ่งจิตถูกแม่พาไปไหว้พ่อ แม่ใหญ่ แม่รอง แม่สาม ลี ห้า หก... วันนั้นมีผู้หญิงที่เธอต้องเรียกว่าแม่ไม่ต่ำกว่าสิบคน เพราะยังเด็ก พ่อสั่งให้เรียกเธอก็เรียก แม่สั่งให้ไหว้เธอก็ไหว้ ก่อนที่แม่ใหญ่จะขึ้นไปยังโต๊ะต่างๆ ซึ่งเป็นที่สำหรับเธอกับแม่ สำหรับเสียน้อยและลูกเมียน้อยที่ไม่สำคัญอะไร

ซึ่งจิตเคยภูมิใจที่ตัวเองเป็นเด็กฉลาด แต่วันนั้นเธออยากให้ตัวเองโง่โง่เสียจนไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าตนเองไร้ความสำคัญแค่ไหนในครอบครัวใหญ่นี้

ซึ่งจิตไม่ยอมจำ แต่กลับจำได้แม่นถึงสายตาของผู้หญิงหลายคน ที่มองแม่และเธออย่างดูถูก จำได้ถึงน้ำเสียงประชดประชัน ถ้อยคำถากถาง ที่ทุกคนผลัดกันกดแม่กับเธอให้จมดิน

งานเลี้ยงใหญ่โตหรูหราที่จัดในบ้านใหญ่กลายเป็นนรกสำหรับเด็กผู้หญิงอายุเจ็ดขวบ เธอได้แต่กอดแม่ร้องไห้ โดยแม่เลือกบอกใครต่อใครว่าที่เธอร้องไห้ก็เพราะกลัวคนแปลกหน้า

แม่โกหก! แต่นั่นไม่ใช่การโกหกครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของแม่ เพราะหลังจากนั้นแม่ก็ต้องโกหกอยู่เรื่อยๆ เนื่องจากเธอไม่ยอมไปร่วมงานสำคัญใดๆ ที่บ้านใหญ่อีก

แม่ที่นั่นจะดงามและเต็มไปด้วยผู้คนคึกคัก แต่ภายใต้ความงามคือความโสมมของมนุษย์ที่คิดจะชิงดีชิงเด่นกันจนทำร้ายได้แม้กระทั่งจิตใจของเด็กตัวเล็กๆ

ตอนนั้นเองที่ฉันจิตรู้ว่าทำไมแม่จึงส่งเธอไปเรียนโรงเรียนรัฐบาลธรรมดา ทั้งที่พ่ออยากให้เธอเรียนโรงเรียนเอกชน โรงเรียนที่พี่ๆ และน้องๆ ของเธอร่ำเรียน

แม่ต้องการปกป้องจิตใจเธอ ไม่ต้องการให้เธอถูกพี่น้องซึ่งเป็นลูกของบรรดาแม่ๆ คนอื่นข่มเหง แต่แม่ลืมปกป้องเธอจากพ่อ พ่อซึ่งควรเป็นต้นแบบของสามีที่ดี พ่อที่ดี ค่อยๆ ถูกความจริงกัดกร่อนจนกลายเป็นผู้ชายเห็นแก่ตัวคนหนึ่ง ซึ่งหากไม่จำเป็นฉันจิตจะไม่เข้าไปพูดคุยกับพ่อเลย

เธอรู้ เธอเข้าใจว่าพ่อไม่ใช่คนเลว พ่อรับผิดชอบเมียและลูกทุกคน พ่อแค่เป็นคนไม่เคยพอ

พ่อมีความรักเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามอายุ แต่ไม่สามารถแจกจ่ายความรักได้เพียงพอ ดังนั้นพ่อจึงใจกว้าง หากบ้านเล็กคนไหนอยากแยกตัวไปมีชีวิตของตัวเองพ่อก็ไม่รัง ก็จจะรังเอาไว้ทำไม ในเมื่อพ่อหาบ้านเล็กที่อายุต่ำกว่าคนที่จจะจากไปมาทดแทนได้เสมอ

ตอนนี้จึงอาจเรียกได้ว่าแม่เป็นบ้านเล็กที่อายุมากที่สุดของพ่อเลยก็ว่าได้ ซึ่งจิตเคยบอกให้แม่เลิกกับพ่อแล้วย้ายมามีชีวิตใหม่ที่กรุงเทพฯ ด้วยกัน ทั้งอดีตที่เคยกินน้ำใต้คอกคนอื่นเขา ที่เคยทำผิดศีลก็เปลี่ยนเป็นเริ่มต้นใหม่ แต่แม่กลับบอกเธอว่าการทำเช่นนั้นเท่ากับบอกตัดัญญู แม้ว่า

ตอนนี้พ่อจะไม่มาค้ำกับแม่อีกแล้ว ทว่าแม่ยังสำนึกเสมอว่าหากวันที่แม่ตกต่ำที่สุดแล้วไม่มีพ่อ แม่อาจตายไปแล้ว หรืออาจมีชะตากรรมที่แย่เสียยิ่งกว่าความตายเป็นไหนๆ เพราะฉะนั้นแม่แม่จะไม่รักพ่อ ไม่เคยรักพ่อ แต่แม่ก็ยังจะซื่อสัตย์ต่อพ่อไปจนตาย

ชินจิตบอกไม่ได้ว่าความคิดของแม่เป็นเรื่องโง่หรือเรื่องน่าชื่นชม แต่ในเมื่อเธอถูกแม่เลี้ยงดู เห็นความซื่อสัตย์และกตัญญูของแม่ เธอก็รับเอาสองสิ่งนี้มาเป็นสมบัติโดยไม่รู้ตัว เธออาจไม่รักและไม่เคารพพ่อเท่าลูกคนอื่นๆ เธออาจคิดหนีไปจากท่าน ทว่าสุดท้ายแล้วเธอก็ไม่อาจหนีพ้น มีหน้าซำเมื่อโตขึ้นและมีอาชีพเป็นพยาบาล เธอยังกลายเป็นผู้คอยดูแลสุขภาพของพ่อไปโดยปริยาย ซึ่งเธอก็บอกตนเองเสมอว่า นี่เป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูของเธอ

กตัญญู...เมื่อคิดถึงคำนี้ หญิงซึ่งนั่งอยู่บนเตียงก็ยิ้มออกมา เพราะหลังจากผิดหวังจากความรักจนตัดใจไม่คิดแต่งงานแล้ว เธอก็หนีเรื่องราวแต่หนหลัง ทั้งความรักที่เจ็บเข้ามาพบรักใหม่ซึ่งเป็นรักบริสุทธิ์ รักที่ไม่ได้เกี่ยวพันกับความใคร่หรือความรู้สึกฝ่ายใดๆ

อาทิศย์กับอาทิวรร เด็กชายฝาแฝดซึ่งน่ารักไปคนละแบบ เป็นรักที่ชินจิตตั้งใจว่าจะจะเป็นรักสุดท้ายของเธอ แรกทีเดียวชินจิตรักเด็กทั้งสองเท่าๆ กัน จริงๆ แล้วหากสารภาพตามตรง ตอนแรกเธอค่อนข้างเอียงไปทางน้องสองอาทิวรรมากกว่า เพราะน้องสองเป็นเด็กน่ารัก ไม่ดื้อ ดิตจะซื่ออ่อน ในขณะที่อาทิศย์คือธรรัน เขาแต่ใจกว่า

แต่พอเลี้ยงดูกันไปนานเข้า เธอก็ค่อยๆ เอียงมาทางอาทิศย์ เด็กที่มักจะถูกแม่ทิ้งให้ห่อ เป็นที่สองผิดกับชื่อของเขาตลอด

เพราะทุกครั้งทีรักใคร่ ชินจิตมักต้องเป็นฝ่ายรอให้คนที่เธอรักเจียดความรักมาให้เสมอ ดังนั้นเธอจึงเข้าใจหัวอกคนรอ คนที่ได้แต่มองผู้ได้รับความรักก่อนอย่างอิจฉาดี เมื่อเห็นแววตาอิจฉาของอาทิศย์ยามมองน้องชาย ตอนอยู่กับแม่ เธอก็อดที่จะก้าวเข้าไปหาอาทิศย์เพื่อมอบความรักให้เขา

ไม่ได้ รักที่เขาจะได้รับจากเธอเป็นคนแรก ได้ไปอย่างเต็มเปี่ยมโดยไม่ต้องร้องขอหรือรอคอย

อาทิตย์เป็นเด็กคือร้อน เอาแต่ใจ ดูแลค่อนข้างยาก เพราะต้องใช้ทั้งความรักทั้งเหตุผลในการทะล่อมให้เด็กหัวดีเข้ารูปเข้ารอย ดังนั้นจึงอาจเรียกได้ว่า ในโลกนี้มีเพียงเธอเท่านั้นที่อาทิตย์ยอมเชื่อ ยอมฟัง และยังเอ่ยคำสัญญาเอาไว้อีกด้วยว่า

‘หนึ่งจะกตัญญู จะดูแลหน้าขึ้นตลอดไป หน้าขึ้นไม่ได้แต่งงานก็ไม่ต้องกลัว อยู่กับหนึ่งนี่แหละ’

ความผูกพันระหว่างเด็กกับพี่เลี้ยงทำให้ณฤดี แม่แท้ๆ ของอาทิตย์เอ่ยปากเสมอว่า น้องหนึ่งเหมือนเป็นลูกของเธอเสียมากกว่า ซึ่งถ้าน้องหนึ่งเป็นลูกของเธอจริงๆ วันที่ต้องพรากจากก็คงไม่มาถึง

ซึ่งจิตถอนหายใจยาวก่อนพลิกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูเวลา เทียงคืนแล้ว แต่เด็กหนุ่มยังไม่กลับบ้าน เธอหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางเอาไว้ข้างกายขึ้นมาแล้วเปิดโปรแกรมแชตดูก็พบว่า อาทิตย์ยังไม่ได้อ่านข้อความที่เธอส่งไปถึงเขาเลย

เวลาเหลืออีกไม่มาก ซึ่งจิตจึงตัดสินใจพิมพ์ข้อความลาเอาไว้ในโปรแกรมนั้น เธอพิมพ์ข้อความทิ้งไว้ให้เด็กที่ตนรักเหมือนลูกยืดยาว ทั้งสั่งสอน ตักเตือน และสิ่งที่อยู่ของเธอที่ต่างจังหวัดเอาไว้ให้เขาด้วย เพื่อว่าอาทิตย์จะหนีไปหาเธอ

มุมปากหญิงสาวยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์เมื่อเธอมั่นใจอย่างมากว่าอีกไม่นานอาทิตย์ต้องหนีไปหาเธอแน่ เด็กหัวดีอยู่กับพ่อหัวร้อนอยู่ด้วยกันได้ไม่เกินหนึ่งเดือนหรอก ดังนั้นวันใดที่อาทิตย์เหลืออด ซึ่งจิตอยากให้เขารู้ว่าเขายังมีเธอ เธอคือที่หลบภัยของเขา เธอพร้อมโอบกอดและปลอบประโลมเขาทุกเมื่อ เธอไม่ต้องการให้เด็กที่ตนเลี้ยงดูมาเคว้งคว้างอยู่ในโลกเพียงลำพัง

ส่วนความไม่พอใจของพ่อเด็กนะหรือ...พอนึกถึงนายตามพี่เยอหยิ่ง

และเผด็จการคนนั้นแล้วซึ่งจิตใจก็เบะปาก

“คุณรู้จักลูกของตัวเองน้อยเกินไป รักลูกน้อยเกินไป คนแบบคุณมันไม่สมควรเป็นพ่อของใคร อย่าหาว่าฉันใจร้ายคิดแย่งลูกไปจากคุณเลยนะ แต่คุณไม่สมควรได้เลี้ยงน้องหนึ่งจริงๆ”

กว่าอาทิตย์จะรู้ว่าพี่เลี้ยงของเขาถูกไล่ออกไปแล้ว ซึ่งจิตใจก็ออกจากบ้านไปเกือบสิบหกชั่วโมง

เด็กหนุ่มกลับบ้านโดยคิดว่าคืนนี้ทั้งคืนต้องถูกน้ำขึ้นเทศน์ยกใหญ่แน่ที่วันก่อนเขาไม่ได้กลับบ้าน แต่ทุกอย่างผิดคาดไปหมด เรือเหล็กของเขามีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีน้ำขึ้นยื่นกอดอกทำหน้าที่เขมรออยู่หน้าบ้าน ไม่มีน้ำหวาน ของว่างที่เขาชอบเตรียมเอาไว้ให้เหมือนเคย

แรกที่เดี๋ยวอาทิตย์หลงคิดว่านี่เป็นแผนลวงโทษเขาให้รู้สำนึกของน้ำขึ้น จึงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ไม่สนใจ เพราะเขารู้ดีว่าน้ำขึ้นรักเขาจะตาย หากเขาไม่ไปอ้อ เด็วน้ำขึ้นก็ต้องมาอ้อเขาเอง

แต่เขารอแล้วรอเล่า จากหกโมงเย็นไปจนถึงสามทุ่ม น้ำขึ้นก็ยังไม่โผล่มาอ้อ เขารอ เขาหิวจนท้องกิว จนทนไม่ไหว จึงยกหูโทรศัพท์สายในไปสั่งห้องครัวให้ทำอาหารให้เขา

รออีกเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าสาวใช้จะนำสำรับอาหารมายังเรือเหล็กตอนนั้นเองอาทิตย์ได้โอกาสถามถึงจิตใจ และได้รับคำตอบว่า พ่อเขาไล่คนที่เขารักออกจากบ้านไปแล้ว

เด็กหนุ่มนั่งนิ่งอยู่เพียงแค่อึดใจก็ร้องตะโกนออกมา จากนั้นสิ่งแรกที่อาทิตย์ทำลายเพื่อระบายความโกรธก็คืออาหารค่ำของตนเอง เมื่อสำรับอาหารถูกขว้างปาจนหมดสิ้นแต่อารมณ์เขายังไม่ทุเลา เด็กหนุ่มก็วิ่งตรงไปยังบ้านใหญ่ ปากตะโกนเรียกพ่อไป มือก็กวาดข้าวของที่อยู่ใกล้มือไป อารมณ์รุนแรงนี้ไม่หยุด ไม่เพลาลงเลย แม่แม่บ้านจะออกมาห้ามปรามและบอกเขาว่าพ่อยังไม่กลับมาจากที่ทำงาน

ในเมื่อพ่อพรากรลิ่งที่เขารักไป อาทิตย์ก็มุ่งมั่นจะเอาคืน เขาลากแม่บ้านวัยห้าสิบขึ้นไปบนบ้าน ลิ่งให้เธอเปิดประตูห้องนอนพ่อ จากนั้นการทำลายล้างก็เริ่มต้นเริ่มขึ้นอีกครั้ง

เด็กหนุ่มไม่รู้จักรักพ่อ ไม่เคยรู้ว่าพ่อรักอะไร ดังนั้นเขาจึงทำลายมันทุกอย่าง เสื้อผ้า... รื้อออกมาจากตู้แล้วนำมาเหยียบย่ำ ข้าวของในห้องน้ำถูกวาดลงโถชักโครก ลิ่นชักโต๊ะเครื่องแป้งถูกรูดออกมา นาฬิกาที่วางเรียงเอาไว้บนถาดอย่างเป็นระเบียบในลิ่นชักถูกรูดขว้างลงกับพื้น เตียงนอนยับเยินเพราะอาทิตย์เปิดลิ่นชักโต๊ะข้างเตียงแล้วพบคัตเตอร์ เขาจึงใช้กรีดหัวเตียงกรีดฟูก จนแม่บ้านร้องห้ามเสียงหลง

แต่เด็กหนุ่มไม่ฟังใคร ก็เหมือนพ่อมันแหละ... ที่ไม่เคยฟังใคร
“นี่มันเกิดอะไรขึ้น!”

เสียงตวาดดังราวฟ้าผ่าทำให้คนที่กำลังระบายอารมณ์ด้วยการกรีดฟูกหันไปมองเจ้าของห้องซึ่งเพิ่งกลับมาถึงบ้าน หน้าตาของพ่อตอนนี้น่ากลัวอย่างยิ่ง น่ากลัวจนแม่บ้านซึ่งอายุมากแล้วถึงกับเข่าอ่อนทรุดลงไปกองกับพื้น ก้อนอธิบายเสียงลั่น

“อิฉันไม่ทราบค่ะ อยู่ๆ คุณหนึ่งก็มาอาละวาด อิฉันไม่รู้จะห้ามยั้งไปคุณหนึ่ง... คุณหนึ่งมีมิตด้วยค่ะ” ที่ฉลุยแม่บ้านวัยห้าสิบปีเลือกพูดประโยคสุดท้ายออกไปก็เพื่อปกป้องตัวเอง ใครๆ ก็รู้ว่าตามพีโหดขนาดไหน ถ้าไม่บอกว่าลูกชายเขามีมิตทำให้เธอไม่กล้าเข้าไปห้าม มีหวังความพังพินาศของห้องนอนนี้อาจเป็นเหตุให้เธอและครอบครัวถูกละทิ้งก็ได้

อาทิตย์ได้ยินคำฟ้องของแม่บ้าน เขาก็ยกคัตเตอร์ในมือขึ้นมาชี้หน้าพ่อตนแล้วทำหน้าโหด “บอกมาว่าทำไมไล่น้ำขึ้นไป พ่อต้องไปตามน้ำขึ้นกลับมาเดี๋ยวนี้!”

จริงๆ แล้วตามพีแทบจะเอาได้ทันทีว่าทำไมลูกชายถึงได้มาอาละวาดที่นี่ และลูกก็ทำให้เขาไม่ผิดหวัง มันอ่านง่ายเหมือนหนังสือนิทาน ใ้อุญญอ่อนปัญญาอ่อน

“ตามงั้นหรือ จะให้ตามนะตามได้ แต่คิดหรือว่ายายน้ำซึ้นของแก จะกลับมา” เพราะอยากให้ลูกเลิกติดพี่เลี้ยงเป็นเด็กๆ เสียที ตามพี่จึงเลือกที่จะโกหก “แกรู้ใหม่ว่ายายน้ำซึ้นของแกมาขอลาออกกับฉันเอง เหตุผลในการลาออกก็คือเขาทนความเลวของแกไม่ไหวแล้วยังไงล่ะ”

“ไม่จริง!”

ตามพี่ไม่ขยับตัวแม้จะเห็นลูกชายถือคัตเตอร์วิ่งเข้ามาหาเขา แต่แม่บ้านที่นั่งกองอยู่กับพื้นนั้น เธอกลับ...กลัวจนคลานเร็วๆ ออกจากห้องไปเลยทีเดียว

“น้ำซึ้นไม่มีวันทิ้งผม ไม่มีวัน!”

สีหน้าตามพี่เต็มไปด้วยความสะใจ สะใจที่เห็นลูกชายเสียใจ สะใจเพราะคิดว่าบางทีเรื่องนี้อาจทำให้เด็กเหลือขอคนนี้คิดได้ กลับตัวได้

สำหรับคนบางคน จุดเปลี่ยนของชีวิตมันต้องหักแรงๆ

“ซึ่งจิตมาบอกฉันเองว่าขอลาออก แล้วก็ขอเงินฉันไปมาก มากพอที่จะตั้งตัวได้”

“ไม่จริง! น้ำซึ้นไม่ใช่คนหิวเงิน ใช่แล้ว พ่อต้องเอาเงินฟาดหัวน้ำซึ้นเพื่อให้ น้ำซึ้นออกแน่ๆ”

ตามพี่ยกไหล่ ไม่แคร์ที่ลูกชายเดาถูก “แล้วไง สุดท้ายแล้วยายไร้คิ้วนั้นทิ้งแกแล้วหันไปคว่ำเงิน มันไม่แตกต่างกันหรอกว่าฉันเป็นฝ่ายให้หรือ ยายนั่นเป็นฝ่ายขอ ที่แน่ๆ ก็คือยายนั้นรักเงินมากกว่ารักแก ซึ่งก็ไม่น่าประหลาดใจ แกมันน่ารักนักนี่”

ผู้เป็นพ่อไม่ได้รู้เลยว่าถ้อยคำที่เขาเพิ่งพูดออกมานั้นแทงใจดำลูกชายอย่างแรง อาทิตย์มีปมเรื่องไม่มีใครรักอยู่แล้ว พ่อพอใส่ร้ายซึ่งจิตให้ฟังแบบนี้ จิตใจเด็กหนุ่มก็หวนไหว ความหวนไหวกลั่นหน้าตาให้ไหลลงมาจากดวงตา ความหวนไหวทำให้เขาหมดแรงถือคัตเตอร์ หมด...เด็กหนุ่มรู้สึกเหมือนตัวเองไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ขนาดคนสุดท้ายที่เขาคิดว่ารักเขา สุดท้ายก็ทิ้งเขาไปเพราะเงิน...เพราะพ่อ

ดวงตาคำน้ำตาจ้องหน้าพ่อตนเอง ใบหน้าที่เหมือนเขาอย่างยิ่ง ก่อนพุ่งเข้าไปหาบุพการีแล้วพลั้กสุดแรงเกิด ตามพ้กำลังยืนกระหึ่ม ไม่นั่นได้ตั้งตัว จึงล้มก้นกระแทกพื้นอย่างแรง

ความเจ็บทำให้ผู้เป็นพ่อฉิวจัด ตะโกนต่าลูกอย่างไม่ถนอมน้ำใจ “ไอ้หนึ่ง ไอ้ทรพี นี่เกิดจะฆ่าฉันรึไง ไอ้ลูกเลว ไอ้ลูกหมา!”

เสียงก่นด่าที่ตั้งไล่หลังมาได้เข้าหูของอาทิตย์เลยสั้กนิต เด็กหนุ่มวิ่งลงจากบันไดอย่างไม่กลัวว่าจะสะดุดล้มคอหัก เขาตรงไปยังโรงจอดรถแล้วเลือกรถสปอร์ตสีดำคันที่พ่อรักที่สุดก่อนขับออกจากบ้านไป

บ้าน...บ้านอย่างนั้นหรือ ที่ที่ไร่ซึ่งความรักจะเรียกว่าบ้านได้อย่างไร

เพราะห้องนอนถูกทำลายยับเยิน ตามพ้จึงจำต้องย้ายมาอยู่ที่ห้องข้างๆ ห้องที่เขาเตรียมเอาไว้ให้ลูก แต่อาทิตย์กลับไม่เคยมานอน หนุ่มใหญ่วัยสามสิบแก่ค่อยๆ หย่อนก้นลงบนเตียง แม่เตียงจะนุ่ม แต่ก้นที่กำลังระบมก็ทำให้เจ็บ

“ไอ้เด็กเปรต” ผู้เป็นพ่อยัง ‘สรรเสริญ’ ลูกไม่หยุด มือข้างหนึ่งนวดก้นตัวเอง ส่วนอีกข้างก็กดโทรศัพท์มือถือเพื่อสั่งการ “สมประสงค์หรือฉันตามพ้ละ ลูกฉันเพิ่งเอารถสปอร์ตของฉันออกไปเมื่อครู่นี้เอง ฉันอยากให้ตาม”

ก่อนนี้สมประสงค์คือหนายของบริษัท แต่หลังจากตามพ้รับอาทิตย์มาดูแล สมประสงค์ก็กลายเป็นคนที่คอยจัดการเรื่องยุ่งๆ ที่ลูกเขาก่อขึ้น นับตั้งแต่หนีเรียนไปชกต่อยกับนักเรียนคนละโรงเรียน ชกต่อยกับเพื่อนนักเรียนโรงเรียนเดียวกันเอง เทียวสถานบันเทิงทั้งที่อายุไม่ถึงเกณฑ์ เอารถออกไปขับโดยไม่มีใบอนุญาตขับรถ เรื่องดีๆ ทั้งหลายทั้งปวงที่อาทิตย์ทำนั้นถูกส่งต่อให้สมประสงค์เป็นคนไปเคลียร์กับคู่กรณีหรือตำรวจทั้งสิ้น

“ใช้สมองคิดบ้างสิ นั่นมันลูกฉันนะ ตามมาทั้งคนทั้งรถสิวะ”

แม้เขาขับลูกจะไม่ลงรอยกันนัก จริงๆ แล้วต้องเรียกว่าไม่ลงรอย

กันอย่างมาก พูดกันไม่ถึงห้าประโยคเป็นต้องทะเลาะ แต่ถึงอย่างไรอาทิตย์ก็คือเลือดเนื้อเชื้อไข เป็นทายาทคนเดียว ลูกคนเดียว ญาติคนเดียวที่เหลื่ออยู่ ดังนั้นถึงจะเข้ากันไม่ได้ ทะเลาะกันตลอด แต่คนเป็นพ่อก็ยังคงห่วงใยลูก

ตามพ์เป็นเด็กกำพร้า โตขึ้นมาด้วยการอุปการะของวัดแห่งหนึ่ง เพราะความเป็นเด็กฉลาด รักดี จึงได้ทั้งทุนการศึกษาจากโรงเรียนและการสนับสนุนจากหลวงปู่ หลวงพ่อ หลวงพี่ ผลักดันให้เด็กกำพร้าเช่นเขา ปีนปายมาได้จนถึงทุกวันนี้

ทุกครั้งที่ตามพ์มองย้อนกลับไปในอดีต เขาจะชื่นชมระคนภูมิใจไปพร้อมๆ กัน จากความยากไร้ ไม่มีอะไรเสียทุกสิ่ง วันนี้เขากลับมีทุกอย่าง มีอย่างที่ไม่เคยคาดฝันว่าจะมีได้เสียด้วยซ้ำ ดังนั้นเขาจึงไม่เข้าใจลูกชายตัวเอง ไม่เข้าใจว่าเด็กที่เกิดมาท่ามกลางความเพียบพร้อมโฉนจึงเอาดีไม่ได้ เมื่อคิดถึงไอ้ลูกไม่รักดีขึ้นมาอีก หนุมใหญ่ก็ส่ายหน้าพร้อมถอนหายใจ เด็กอายุสิบหกมันจะขับรถได้ดีแค่ไหน ยิ่งออกจากบ้านไปพร้อมอารมณ์แบบนั้น ดีไม่ดีมันจะไปเกิดอุบัติเหตุเอา

‘เฮ้อ...’ ยิ่งคิดก็ยิ่งกังวลจนตามพ์นั่งไม่ติด เรื่องอาหารมือเย็นวันนี้คงไม่ต้องกินมันละ เผื่อแต่ข้าวของลูกนี่แหละ

‘ไอ้ลูกทรพี มันคิดจะฆ่าพ่อให้ตายเพราะความเป็นห่วงใช้ไหมวะ’

ทนายหน้าจิตนามสมประสงค์นำรถสุดหรูกลับมาคืนตามพ์ตอนตีสองของคืนวันนั้น ส่วน ‘ไอ้ลูกทรพี’ ที่ควรกลับมาด้วย สมประสงค์บอกว่าไม่ยอมกลับ

“ไม่ยอมกลับนั่นหรือ” ตามพ์ซึ่งอยู่ในชุดนอนแต่ยังไม่ได้นอนสักนาที เหลือบมองทนายของบริษัทซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาภายในห้องรับแขก และนั่งข้างเจ้าของบ้าน “แล้วตอนนี้มันอยู่ที่ไหน”

“ที่คอนโดของเพื่อนครับ”

“ไปลาภมันกลับมา”

สีหน้าสมประสงค์ไม่ค่อยดีนักเมื่อได้รับคำสั่งนั้น “คือ...คุณอาทิตย์ ไม่ได้อยู่กับเพื่อนแค่สองคนครับ แต่อยู่กันเป็นฝูง...เอ๊ย เป็นกลุ่ม แต่ละคน ดูจัดการยาก ถ้าคุณอาทิตย์ไม่ยอมกลับมาเองแล้วผมใช้กำลังขู่ขุดออกมา ผมว่า...ผมคงโดนแน่” โดนที่ว่านั้น สมประสงค์หมายถึงโดนสหบาทาของ อาทิตย์และกลุ่มเพื่อนนั่นเอง

เด็กสมัยนี้มันห้าว มันท้าว มันไม่กลัวว่าการกระทำในวันนี้จะส่งผล ถึงอนาคตของตัวเองอย่างไร แต่สมประสงค์กลัว อีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เขาก็จะแต่งงานแล้ว เขาไม่อยากให้คนรักต้องเป็นมายขั้นหมาก หรือต้องดูแล สามีพิการไปตลอดชีวิต

“โง่ไปไม่ได้ มันมีพวก คุณก็จ้างคนไปคุ้มกันสิ หาพวกตำรวจ นักล่าม หรือนักเลงก็ได้ ผมจ่ายไม่อั้น”

นายหนุ่มวัยยี่สิบแปดยิ้มเจื่อนให้เจ้านาย “ผมว่าเราควรจะให้คุณ อาทิตย์กลับมาเองดีกว่าครับ เพราะหากใช้กำลัง นอกจากจะเจ็บกันทั้งสอง ฝ่ายแล้วยังอาจเป็นข่าว เป็นความ เพื่อนๆ คุณอาทิตย์ก็ถูกท่านหลานเธอ ทั้ทั้งนั้นนะครับ ไม่ใช่เด็กที่โง่ก็ไม่รู้”

“ไอ้พวกลูกพ่อแม่ไม่สั่งสอน!”

นายทวดตั้งลั่นจนสมประสงค์สะดุ้ง เนื่องจากเสียงนายเหมือนเสียง พ่อเขาไม่มีผิด ฉะนั้นพ่อได้ยินเสียงนายดูที่ไร ฉี่เขาเหมือนจะราดทุกทีสิน่า

“พ่อแม่มันใหญ่แล้วยังโง่ คงเอาแต่ทำงานจนไม่มีเวลาเลี้ยงลูกสินะ ถึงได้ปล่อยให้ลูกไปมั่วสุ่มกันอยู่ที่คอนโด”

สมประสงค์ต้องกัดฟันแน่น จะได้ไม่แผลอยิ้มออกมา นายเขาตำว่า พ่อแม่คนอื่นได้คต่องปาก แต่ดูเหมือนจะลืมนไปแล้วว่าลูกนายก็เป็นหนึ่งใน เด็กที่พ่อแม่ไม่สั่งสอนจนหนีออกจากบ้านไปมั่วสุ่มกับเพื่อนๆ เหมือนกัน

“ผมคิดว่าถ้าคุณอาทิตย์เงินหมดก็คงกลับมาเองครับ”

“ถ้าหมดเงินมันคงคลานกลับมาแน่ แต่แน่ใจเหรวว่ามันจะไม่กลับมา

ในสภาพดูไม่ได้ ไปมั่วสุมเป็นกลุ่มแบบนี้่นอาจมีเรื่องยาเสพติด เรื่องผู้หญิง มาทำให้ฉันต้องปวดหัวซ้ำอีกก็ได้” ตามพีหยุดคิดไปนิดราวซึ้งใจ ก่อนสั่ง “แจ้งตำรวจ”

“อะไรนะครับ ผมว่าเรา...”

“ฉันบอกให้แจ้งตำรวจ บอกว่ามีการเปิดเพลงเสียงดังรบกวนชาวบ้าน หรืออะไรก็ได้ เอาข้อหาที่มันไม่หนักหนานัก ที่นี้พอตำรวจไปถึงพวกมัน ก็กระเจิงออกมาเอง”

“เอ่อ...” สมประสงค์ยกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก เขาไม่กล้าบอก นายว่าตอนที่เขาไปตามอาทิศย์นั้น เด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งประกาศตัวว่าเป็นลูก ของนายตำรวจยศโทเป็นคนที่ผลักอกเขา สั่งให้เขาไสหัวออกไป

ลูกยังกว้างขนาดนี้ แล้วพอจะขนาดไหน หากไม่จำเป็นก็ไม่ควรไป กระตุกหมวดเสื่อมิใช่หรือ

“ผมว่าให้เวลาคุณอาทิศย์สักสองสามวันก่อนดีกว่าไหมครับ ขึ้นตีให้ แดกตอนนี่ก็รังแต่จะทำให้คุณอาทิศย์ยิ่งโกรธ พอโกรธแล้วก็ไม่มีสติ พอไม่มีสติอาจหนีเตลิดไปไกล หรือถ้ายอมกลับบ้านก็คงจะกลับมามีปากเสียง กับคุณอีก รอให้ใจเย็นๆ อีกนิดแล้วผมค่อยเข้าไปพูดกับคุณอาทิศย์ด้วย เหตุผลดีกว่า บัวไม่ซ้ำ น้ำไม่ชุ่นนะครับ”

“ไอ้เด็กนั่นมันไม่มีเหตุผลหรอก มันทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ฉันร้อนใจ แต่ก็เอาเถอะ ฉันจะรอสักวันสองวันก็ได้ แต่ฉันยอมรอแค่นั้นนะ ถ้ามัน ยังไม่กลับ แจ้งตำรวจ”

“ครับๆ แจ้งครับแจ้ง” สมประสงค์ทำเป็นยอมคล้อยตามเพื่อให้ เรื่องราวจบลงเพียงเท่านี้ก่อน ในฐานะนาย เขาต้องหาทางที่ดีที่สุดสำหรับ นายจ้าง และทางที่ดีในความคิดเขาไม่ใช่การแจ้งความแน่ แต่จะเป็นทางไหน เขาคิดว่าคงต้องฟังขึ้นจิต พี่เลี้ยงของอาทิศย์อีกครั้ง

ใครๆ ก็รู้ดี มีเพียงขึ้นจิตเท่านั้นที่รับมืออาทิศย์ได้

๓

“อะไรรนะ คุณตามพี่ไล่คุณขึ้นออกไปแล้ว”

สายวันต่อมาหลังจากแน่ใจว่าเจ้านายออกไปทำงานแล้ว สมประสงค์ ก็ขับรถเข้ามาเพื่อขอพบผู้ช่วยที่สามารถเคลียร์ได้ทุกสถานการณ์ที่เกี่ยวกับ เด็กหนุ่มซึ่งอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต

แต่แทนที่เขาจะได้พบนางฟ้าที่ช่วยแก้ปัญหา เขากลับได้รับคำตอบ ที่ทำให้หัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่มจากคุณแม่บ้านฉลุย

“คะ ก็เพราะคุณตามพี่ไล่แม่ขึ้นออกไปนี่ละคะ คุณหนึ่งถึงได้บึ้งบึ้ง อาละวาดเสียจนห้องนอนคุณตามพี่พังพินาศ แล้วก็ทะเลาะกันจนคุณหนึ่งหนีออกจากบ้านไป”

สมประสงค์วิ่งเวียนจึงยกมือขึ้นมานวดขมับ “โอ๊ยๆ แล้วแบบนี้ผม จะทำยังไงดีครับบ้างหลวย ไม่มีคุณขึ้นคอยช่วยแล้วแบบนี้จะตามคุณหนึ่ง กลับมาได้ยังไง” ทนายสมองไวคลั่งขมับไปคิดไป ไม่ก็วินาทีดวงตาเขาก็เบิกกว้าง ก่อนล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้วหยิบเอาโทรศัพท์มือถือถือออกมา “ผมเคยขอเบอร์คุณขึ้นเอาไว้เนี่ย ยังอยู่รีเปลา ยังอยู่ไหม”

“อิฉันมีเบอร์แม่ชื่อนะคะ ถ้าคุณไม่มี” ฉวยเอ่ยปากพร้อมช่วยเหลือ แต่ทันทีที่พูดจบ สมประสงค์ชายหน้าดีตามเผ่าพันธุ์ฝ่ายพ่อก็ยิ้มจนเห็นตา เป็นเพียงขีตสองขีต

“ขอบคุณครับป้า แต่ผมหาเจอแล้ว”

เมื่อพบหนทางสว่างสมประสงค์ก็รีบเดินหน้าทันที เขาคดเบอร์โทร. ไปหาชิ้นจิตอย่างไร้รอช้า และรอเพียงไม่นานเสียงคุ่นหูก็ลอดเข้ามาตามสาย

“สวัสดีค่ะ”

“คุณชื่นไช้ไหมครับ นี่ผมสมประสงค์ครับ”

ปลายสายนิ่งไปไม่กี่วินาทีสมประสงค์ก็ได้ยินเสียงถอนหายใจ

“น้องหนึ่งก่อบัญหาแล้วไช้ไหมคะ”

สมประสงค์หัวเราะแหะๆ ก่อนตอบ “ครับ อาละวาดจนห้องคุณตามพี่ฟังยับแล้วก็หนีออกจากบ้านครับ”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นคะ”

“คุณหนึ่งคงไม่พอใจที่คุณตามพี่ไล่คุณชื่นออกครับ แหะๆ เอาเข้าจริงผมก็ไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องอะไรกันแน่ ไม่กล้าถามคุณตามพี่จริงๆ ครับ ส่วนคุณหนึ่ง พอเจอหน้าผมก็สะบัดหน้าพริต ไม่ยอมคุยด้วย”

พอได้ยินสมประสงค์บอกถึงกิริยาไม่น่ารักของอาทิศย์แล้วชื่นจิตก็อดยิ้มไม่ได้ เด็กเอ๊ยเด็ก เป็นหนุ่มแล้วแท้ๆ กลับทำท่าอนเป็นเด็กอยู่อีก

“ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกให้น้องหนึ่งโทร. หาดิฉันได้ไหมคะ ดิฉันโทร. ไปหาหลายครั้งแล้ว แต่น้องหนึ่งไม่รับ ส่งข้อความไปก็ไม่อ่าน คราวนี้คงโกรธมาก พาลโกรธทุกคน”

“ว่าแต่คุณชื่นออกแล้วจริงๆ เหรอครับ ตอนนี้อยู่ที่ไหนครับ ถ้าผมจัดการคุณหนึ่งไม่ได้ยังไงจะได้ไปรับ คงต้องขอแรงเหมือนเคยนะครับ”

“ดิฉันกลับมาอยู่ที่ลำปางแล้วค่ะ แต่ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้าน้องหนึ่งพูดไม่รู้เรื่องจริงๆ ดิฉันจะกลับไปจัดการเอง”

ฟังคำสั่งญาเป็นมั่นเป็นเหมาะแบบนี้แล้ว สมประสงค์ก็ถอนหายใจ

ยาวอย่างโล่งอก “โล่งอก นี่ผมไม่รู้ว่าคุณตามพี่เขาคิดยังไงถึงได้ให้คุณขึ้นออก รู้ทั้งรู้ว่านี่คุณขึ้นคนเดียวที่เอาคุณหนึ่งอยู่ ตอนนี้ทุกซ์เลยมาตักหนักอยู่ที่ผมนี้ ไม่รู้จะจัดการยังไง คุณหนึ่งคือแค้ไหนคุณขึ้นก็รู้”

“เด็กขาดความรักก็แบบนี้ละคะ ดิฉันขอให้คุณพบกับน้องหนึ่งตั้งนะคะ ห้ามขึ้นเสียง ห้ามใช้กำลัง แต่หว่านล้อมให้โทร. มาคุยกับดิฉันแทน ดิฉันกลัวแกจะเตลิดไปไกล”

“ครับๆ ผมเข้าใจครับ เดี่ยวผมจะรีบไปหาคุณหนึ่งเลย ขอบคุณมากนะครับคุณขึ้น”

“ยินดีค่ะ”

สมประสงค์ดวงสายพร้อมถอนหายใจยาว จากนั้นจึงปลุกปลอบใจตนเองด้วยการตะโกน “สู้เว้ย!” ออกมาดังลั่น

แก้วกาแฟลอยหวิวเฉียดหน้าสมประสงค์ไปนิดเดียว หลังจากเขานำความไปบอกเจ้านายว่าตอนนี้ลูกของเจ้านายไม่ได้อยู่ที่คอนโดเพื่อนแล้ว

หนุ่มวัยยี่สิบแปดดีใจอย่างยิ่งเมื่อวันนี้เจ้านายตีหมาแพหมดแล้วไม่อย่างนั้นเสื้อผ้าเขาอาจเปื้อนกาแฟเหมือนครั้งก่อนๆ ก็เป็นได้

“แล้วตอนนี้มันไปอยู่ที่ไหน”

“เพื่อนคุณอาทิตย์ไม่ยอมบอกครับ ผมคิดว่าคงต้องใช้วิธีสะกดรอยตาม ผมมั่นใจว่าคุณอาทิตย์คงอยู่ที่บ้านของเพื่อนคนใดคนหนึ่งแน่ๆ ครับ” สมประสงค์ตอบยาวๆ โดยบอกแผนที่คิดเอาไว้เพื่อสืบหาลูกเจ้านายให้เจ้านายฟังด้วย

และดูเหมือนวิธีการพุดอันรอบคอบของเขาจะได้ผล เพราะเจ้านายไม่ได้ตะโกนใส่หน้าเขากอีก เพียงแต่สั่งด้วยเสียงหนักๆ เท่านั้นว่า

“ดี ตามมันให้เจอแล้วลากมันกลับบ้านให้ได้ ถ้าไอ้เด็กเปรตนั้นยังไม่กลับบ้าน คุณก็ไม่ต้องมาให้ผมเห็นหน้าอีก”

รู้ใหม่...บางทีการถูกนายตะโกนใส่หน้าก็น่ากลัวน้อยกว่าการที่นาย

พูดอื่นๆ แต่ข้อความโคตรหึงมเป็นไหนๆ

สามวันแล้วที่ทนายหน้าอ่อนนั้นไม่โผล่หน้ามารายงานข่าว

ตามพี่ตบโต๊ะทำงานแรงจนเจ็บมือ เขากวาดสายตาไปมา ไม่รู้จะโฟกัสอะไร เหมือนกับความคิดที่ตอนนั้นสับสนไปหมด ไม่รู้จะไปหาไอ้ลูกตัวแสบได้ที่ไหน

มันเสียหายเหมือนตายจาก...นี่มันคงไม่คิดจะประชดประชันเขาด้วยการฆ่าตัวตายไปแล้วหรอคะ

พอความคิดเลวร้ายเช่นนี้ผุดขึ้นมาในสมอง หัวใจคนเป็นพ่อก็เหมือนหล่นวูบลงเหว ความรู้สึกเลวร้ายสุดขีดกลับมาเยือนเขาอีกครั้ง เมื่อปีก่อน...เวลาใกล้เคียงกันนี้ เขาได้รับข่าวร้ายจากตำรวจ ข่าวการตายของเมียเก่า และลูกคนเล็ก

“ไม่ละ มันต้องไม่เป็นแบบนี้หรอก หนึ่งจะตายไม่ได้”

หนุ่มใหญ่ลนลานหยิบโทรศัพท์มือถือของตนเองขึ้นมาแล้วกดโทร. ไปหาสมประสงค์ทันที

แม้จะรอเพียงไม่นานทนายหนุ่มคนนั้นก็รับสาย แต่สำหรับคนใจร้อนแล้วตามพี่แทบทรอไม่ไหว

“นี่ฉันเอง ลูกชายฉันละ คุณตามหาไปถึงไหนแล้ว นี่มันสามวันแล้วนะที่ไม่มีข่าว”

สมประสงค์ที่กำลังเดินหาบ้านเพื่อนของอาทิศย์ตามที่อยู่ซึ่งไปสืบมาได้ยกมือขึ้นปาดเหงื่อ ตอนนี้อยู่ตรงหัวเขายังไม่พอ แต่ความร้อนใจของคนเป็นพ่ออาทิศย์ยังพ่นใส่หูเขาจนแก้วหูแทบแตกอีก

“ผมกำลังตามหาคุณอาทิศย์ตามบ้านเพื่อนอยู่ครับ ผมไปหาที่บ้านเพื่อนสนิทมาครบทุกคนแล้วแต่ไม่เจอ เลยต้องขยายขอบเขตการค้นหามาเป็นเพื่อนที่เคยคบ”

“แล้วเมื่อไหร่จะเจอตัว สามวันแล้วที่มันไม่กลับ ไม่ไปโรงเรียน นี่ถ้า

เป็นแบบนี้มีกฎโรงเรียนไล่ออกอีกรอบหรือ”

“ผมกำลังพยายามอย่างเต็มที่อยู่ครับ แต่...”

“ไม่มีคำว่าแต่ ภายในวันนี้คุณต้องเอาตัวมันกลับมาให้ได้ เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ แต่อาจทำไม่ได้” เพราะความร้อนของอากาศผนวกกับความร้อนของมนุษย์พ่อ มนุษย์ทนายที่เดินหาบ้านใครก็ไม่รู้งกๆ จึงระเบิดออกไปบ้าง ความร้อนทำให้คนเป็นบ้าได้ สมประสงค์เข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วในวันนี้

“ผมไม่ใช่ผู้วิเศษนะครับ ที่จะตรัสรู้ว่าคุณอาศัยอยู่ที่ไหน ผมไม่ใช่คุณเซ็นที่อ่านใจคุณอาศัยอยู่ ออก ผมต้องไล่หาเพื่อนเขาไปที่ละคนๆ บางคนกว่าจะกลับบ้านก็ตึกตื่น บางคนพ่อแม่ก็ไม่อนุญาตให้คุยด้วย การหาตัวใครสักคนที่ต้องการหลบหน้าเรานั้นไม่ง่ายเลยนะครับคุณดามพ์”

ได้ระเบิดออกไปแล้วสมประสงค์รู้สึกดีขึ้นมานิด และกังวลขึ้นมาอีกหน่อย การระเบิดอารมณ์ใส่เจ้านายจะทำให้เขาถูกไล่ออกหรือเปล่านี่โหย้ย สมัยนี้งานยิ่งหายากๆ อยู่’

“เอ่อ...ผม...ขอโทษนะครับ คือ...ผมก็เครียดอยู่เหมือนกัน” เพราะยังไม่อยากตกงาน ทนายหนุ่มจึงรีบเอ่ยขอโทษทันทีที่สำนึกได้

แต่ปลายสายเงียบ...เงียบจนน่ากลัว

“คุณดามพ์ครับ ยังอยู่ไหมครับ”

“คุณคิดว่ายายพี่เลี้ยงนั้นอาจรู้ว่าอาศัยอยู่ที่ไหนนั่นหรือ”

เมื่อเรื่องนี้อีกฝ่ายตอบกลับมาไม่เกี่ยวกับเรื่องเดิม ทว่าวกกลับไปสู่เรื่องที่ควรพูดถึงมากกว่า สมประสงค์จึงรีบเอออวย

“ครับ คุณเซ็นเป็นคนที่มีรู้จักคุณอาศัยมากที่สุด นี่รายชื่อเพื่อนผมก็ได้มาจากคุณเซ็น ผมคิดว่า...”

ยังไม่ทันที่สมประสงค์จะพูดจบ สัญญาณปลายสายก็ขาดหายไป ทนายหนุ่มไม่รอช้า รีบกดโทรศัพท์กลับ แต่เจ้านายกลับไม่ยอมรับสาย

หัวใจของคนใช้อชีพการงานและรายได้กำลังเขวอนอยู่บนเส้นด้ายเต้น

ไม่เป็นจังหวะ สมประสงค์ทำอะไรไม่ได้นอกจากยกมือขึ้นพนมแล้วบนาน

“คุณพระคุณเจ้าช่วยลูกด้วยเถิด ขอบุญให้คุณตามพี่ไล่ลูกออกเลย ขอให้ลูกหาคุณหนึ่งพบและพากลับบ้านได้ด้วยเถิด ถ้าลูกข้างทำได้ ลูกข้างจะเดินซุ่มบ้าถวายเป็นกลางตรอกนี้เลย”

ในที่สุดเสียงโทรศัพท์ของชินจิตก็ดังขึ้นมาเสียที่ หญิงสาวซึ่งกำลังกวาดห้องรับแขกของบ้านขนาดกะทัดรัดวางไม้กวาดแล้ววิ่งไปยังโซฟาสีเข้มคว้าโทรศัพท์มือถือบนโซฟาขึ้นมาดูแล้วก็ขมวดคิ้ว เมื่อเบอร์ที่โทร. มานั้นไม่ใช่เบอร์ของคนที่กำลังรอสาย แต่เป็นเบอร์ของพ่อเด็ก

ชินจิตใจหายวูบ สมองคิดแต่เรื่องไม่ดีจนมือที่กดรับโทรศัพท์สั่นพองๆ กับเสียง “เกิดอะไรขึ้นคะ น้องหนึ่งเป็นอะไร”

“อาทิตย์หายตัวไป ไม่มีร่องรอย ไม่รู้เป็นตายร้ายดียังไง ไม่มีใครติดต่อก็ได้เลย”

หัวใจชินจิตเต้นช้าลงหน่อยเมื่อตามพี่โทร. มาบอกเรื่องที่เธอรู้มานานแล้ว “อ้อ...นี่ยังไม่เจอน้องหนึ่งหรือคะ”

“ยัง...สมประสงค์บอกว่าเธออาจเป็นคนเดียวที่รู้ว่าอาทิตย์อยู่ไหน”

“ฉันไม่รู้หรือคะว่าน้องหนึ่งอยู่ไหนแน่ แต่ก็พอเดาๆ ได้ น้องหนึ่งมีเพื่อนสนิทไม่กี่คน”

“ฉันอยากให้เธอกลับมาช่วยหาอาทิตย์หน่อย ไม่ต้องห่วง ฉันมีค่าเสียเวลาให้”

จริงๆ แล้วถ้าเปลี่ยนจากการใช้เงินตบหัวมาเป็นการขอร้อง ชินจิตคงเต็มใจที่จะไปช่วยอย่างไม่มีเงื่อนไข แต่...คนอะไร พุดจาไม่น่ารักเลย คิดหรือว่าเธอหัวเงิน พ่อเธอไม่ได้ยากจนนะ แม้เธอจะเป็นลูกที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แต่พ่อก็เจียดเงินเข้าธนาคารให้ทุกเดือนตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเรียนจบปริญญา นี่ยังไม่นับบ้านหลังนี้และที่ดินที่แม่บอกว่าพ่อเพิ่งโอนให้ไม่นานนี้ด้วย

เฮอะ...ถึงเธอจะไม่อยากได้สมบัติ ไม่อยากได้เงินของพ่อ แต่ทุกสิ่ง
ที่พ่อให้ตามหน้าที่ก็ทำให้เธอกับแม่มีกินมีใช้ไม่อดอยาก ไม่จำเป็นต้องคลาน
กลับไปให้ใครจิกหัวใช้แบบไม่เห็นคุณค่า

ชื่นจิตอ้าปากแล้วหุบ อ้าแล้วหุบ เพราะแม่จะโกรธเคห์ไหนเธอก็ยัง
มีสติ มีสติจนสำนึกได้ว่าเหนือกว่าความโกรธแล้วเธอมีความห่วงใยอาทิത്യ
มากกว่า

“ได้ค่ะ ฉันจะกลับไปช่วยคุณ แต่ฉันไม่ได้กลับเพราะเห็นแก่เงินค่า
เสียเวลาอะไรนั้น ฉันจะกลับเพราะเป็นห่วงน้องหนึ่ง ขอให้คุณเข้าใจเอาไว้
ตามนี้ด้วย”

“ยังงี้ก็ได้”

ปลายสายดูเหมือนจะไม่สำนึกว่าตนไม่ควรพูดเลย น้ำเสียงเช่นนั้น
ทำให้ชื่นจิตจูนขึ้นมามาก ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะได้โต้ตอบอะไรกลับไป ฝ่ายนั้น
ก็สวนกลับมาก่อน

“เอาเป็นว่ารีบมากี่แล้วกัน ฉันจะบอกให้คนเปิดประตูให้”

“โอ๊ย นี่ถ้าเราสามารถปิดโทรศัพท์มือถือแบบกระแทกแรงๆ ให้
ปลายสายได้รับรู้ถึงความไม่พอใจของเราได้แล้วละก็ ปานนี้หายตามพี่น้อง
คงแก้วหูลุ่นไปแล้ว เสียตายชะมัด”

ทันทีที่ชื่นจิตก้าวลงมาจากรถ แม่บ้านหลวยก็วิ่งหน้าเร็ดมารับพร้อม
ยื่นซองขาวให้เธอหนึ่งซอง

ภายในซองจดหมายสี่ขานั้นไม่ใช่เงิน ไม่ใช่ซองจดหมายเโล่อก แต่
เป็นคำสั่ง คำสั่งให้เธอออกตามหาอาทิത്യทันที

นี่หากลำด้อย่างไรถึงมาสั่งเธอ ตอนนั้นเธอไม่ได้เป็นลูกจ้างของเขาแล้ว

ชื่นจิตยิ้มขอบขอบคุณแม่บ้านทั้งที่ใจเดือดปุดๆ เธอขอตัวเอาของไป
เก็บที่ห้อง โดยระหว่างเดินไปยังเรือนคนรับใช้ก็ท่องไปด้วยว่า โกรธคือโง่
โมโหคือบ้า ตอนนี่สิ่งสำคัญคือน้องหนึ่ง ใจเย็นเอาไว้ชื่นจิต เดินไปห้องไป

ครบยี่สิบรอบเธอก็ถึงห้องนอนเก่าพอดี

แม้ซึ่งจิตจะถูกจัดให้อยู่ที่เรือนคนรับใช้ แต่ที่ทางซึ่งจัดให้มันเทียบ
เก่าแก่บ้านของคฤหาสน์หลังนี้

ห้องของเธออยู่ชั้นล่าง ในมุมด้านซ้ายสุดของตึกสองชั้น ชั้นบนซอย
เป็นสี่ห้องสำหรับคนรับใช้หกคน ส่วนชั้นล่างแบ่งออกเป็นสองห้อง ฝั่งซ้าย
คือห้องเธอ และฝั่งขวาเป็นของครอบครัวแม่บ้าน

ภายในห้องของซึ่งจิตตกแต่งอย่างเรียบง่าย พอเปิดประตูเข้าไปจะ
เห็นห้องรับแขกซึ่งมีโซฟานั่งสบายและโทรทัศน์ขนาดใหญ่วางเอาไว้เพื่อให้
ความเพลิดเพลิน ทางซ้ายมือติดตั้งครัวเล็กๆ และโต๊ะรับประทานอาหาร
ขนาดสองที่นั่งเอาไว้ มุมนี้่ออาทิศยเคยมานั่งรับประทานอาหารกับเธอบ่อยๆ

เมื่อคิดถึงเด็กหนุ่มที่หายไป ซึ่งจิตก็กวาดตามองห้องลวกๆ แล้วลาก
กระเป๋าเข้ามาในห้องด้านในซึ่งเป็นส่วนของห้องนอนและห้องน้ำ ปิดประตู
แล้วหยิบเครื่องมือสื่อสารออกมากดโทร. ออกไปยังหมายเลขล่าสุดที่โทร.
เข้ามา

“สวัสดีค่ะคุณตามพ์ ฉันกลับมาแล้วค่ะ”

“ดี เริ่มทำงานได้เลย”

“งานเหอะคะ” ซึ่งจิตตัวตเสียงสูงด้วยอารมณ์ ก่อนนี้เธอเป็นลูกจ้าง
เขาจึงต้องระวังปากกระบังอารมณ์ แต่ตอนนี้ไม่ใช่ “ฉันมาที่นี่ก็เพราะห้องหนึ่ง
ฉันไม่ได้มาทำงานให้คุณ แต่มาสอนงาน เอาละ ข้างตัวคุณมีกระดาษกับ
ปากกา รีบเล่า เติริยมให้พร้อม”

ผู้ที่นั่งทำงานอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ขมวดคิ้ว งงเมื่อถูกสั่ง นาน
แค่ไหนแล้วที่ไม่มีใครมาสั่งเขาแบบนี้

“เอ๋ม” ซึ่งจิตเอ่ยชื่อเพื่อนคนหนึ่งของอาทิศยออกมา “เป็นเด็กที่เรียน
อยู่ในโรงเรียนนานาชาติ โรงเรียนเก่าที่ห้องหนึ่งเคยเรียนมาตั้งแต่เด็ก เขา
เคยสนิทกันมาก แต่เด็กคนนี้ไม่ใช่เด็กดีนัก พอห้องหนึ่งย้ายโรงเรียนก็ห่างๆ
กันไป แต่เวลาที่ห้องหนึ่งเดือดร้อน ไม่ต้องการให้ใครตามตัวได้ ฉันคิดว่า

คนที่ห้องหนึ่งอาจไปหา ไปขอให้ช่วยก็คือเด็กคนนี้ ฉะนั้นให้คุณสมประสงค์ ไปตามถึงบ้านเด็กคนนั้นแล้ว คุณสมประสงค์บอกว่าเอ็มไม่ได้กลับบ้านมาสัปดาห์แล้วเหมือนกัน ดังนั้นเรื่องที่ผมจินตนาการจะไม่ผิด เขาน่าจะอยู่กับห้องหนึ่ง”

“แล้วไง เธอรู้ก็รีบไปตามหาสิ”

“มันไม่ใช่เรื่องของฉัน นี่ลูกคุณ เรื่องของคุณ คุณก็ต้องหาเองสิ”

ตามพ์ตบโต๊ะบึ้ง ลูกขึ้นยืนเพราะฉุนจัด “เธอก็รู้ว่าฉันไม่ว่าง” เขาตะโกน

ซึ่งจิตก็ลุกขึ้นจากโซฟา โกงคอตะโกนกลับไปในแบบที่อยากทำมาตั้งนานแล้วแต่ระงับอารมณ์เอาไว้ “ไม่ว่างก็ต้องว่าง อะอะไรจะสำคัญเท่าลูกของคุณเอง”

“งานไง ไม่มีงานก็ไม่มีเงิน”

“ถ้าอย่างนั้นคุณมีงาน มีเงิน แต่ไม่มีลูกก็ได้ใช่ไหม” ซึ่งจิตแทงสวนกระบี่เดียวที่มดัดชั่วหัวใจ

ตามพ์ได้แต่ยื่นอ้าปากพะงาบๆ พูตอะไรไม่ออก

“ห้องหนึ่งออกจากบ้านไปหลายวันแล้ว จะเป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่รู้ ฉันต้องการให้คุณใช้อำนาจ ใช้เงินของคุณให้เป็นประโยชน์ ไปที่บ้านของเอ็ม บอกพ่อกับแม่เอ็มว่า ถ้าเอ็มบอกได้ว่าห้องหนึ่งอยู่ที่ไหนและคุณตามไปเอาตัวมาได้ คุณจะให้เงินหรือให้ประโยชน์แก่พ่อหรือแม่ของเอ็ม”

ตามพ์หรีต “นี่คิดจะให้ฉันติดสินบนคนที่อยู่ข้างกายอาทิตยงันหรือ...ฉลาดมาก”

ซึ่งจิตยิ้มกว้าง “เรื่องนี้คุณสั่งให้คุณสมประสงค์ทำไม่ได้ เพราะเขาไม่มีอำนาจในการต่อรองและไม่น่ากลัวพอ ฉะนั้นแนะนำให้คุณเอาเขี้ยวเล็บที่มีทั้งหมดไปใช้กับพ่อแม่ของเอ็ม จะบีบบักดี จะใช้เงินก็ช่าง ทำยังไงก็ได้หาห้องหนึ่งให้เจอก่อนที่...ห้องหนึ่งจะถล่มตัวทำเรื่องเลวร้าย”

“เรื่องเลวร้ายงันหรือ” ตามพ์ทวนประโยคเสนาห์น่ากลัวนั้นก่อนนั่งลง

บนเก้าอี้ทำงาน หยิบปากกากับสมุดบันทึกที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานเสมอขึ้นมา
“เออละ บอกที่อยู่บ้านเด็กคนนั้นมา”

“ตอนนี้พอกับแม่เอ็มคงไม่อยู่ที่บ้านค่ะ พ่อเอ็มเปิดร้านขายมอเตอร์-
ไซค์อยู่ที่...”

ตามพ์ตัวตปากกาก็ในมืออย่างรวดเร็ว เมื่อได้ที่อยู่เรียบร้อยเขาก็รีบ
เดินออกไปจากห้องทำงานโดยไม่ลืมแหวะบอกเลขฯ หน้าห้องด้วยว่าเขา
จะไม่กลับเข้ามาอีกแล้ว

ตามพ์ก็กลับบ้านเร็วกว่าทุกวันเพราะวันนี้ช่วงบ่ายเขาไม่ได้ทำงาน
เมื่อมาถึงเขาก็เรียกพบซินจิตทันที และเธอก็มาพบเขาอย่างรวดเร็วจนเขา
หาเรื่องตำหนิเธอไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว

“ฉันไปพบพ่อของเด็กนั้นมาแล้ว เขารับปากว่าพรุ่งนี้เขาจะมีคำตอบ
ให้”

ซินจิตยิ้มนิดๆ เธอไม่ถามว่าเขาใช้วิธีไหน เนื่องจากเธอไม่อยากจะ
เลวๆ ของเขานักหรอก

“แล้วถ้ารู้ว่าอาทิตย์อยู่ไหน ฉันต้องตามไปลากตัวมันกลับมาเองด้วย
รีเปลา่ ฉันว่าเรื่องนี้ให้เธอหรือสมประสงค์จัดการน่าจะดีกว่า เพราะถ้าฉัน
เจอไอ้เด็กเปรตนั่นตอนนั้นต้องตู่ตักมันหลายทีแน่ ไอ้เด็กบ้า อายุแค่นี้หนี
ออกจากบ้าน นี่เมื่อก่อนมันเคยทำแบบนี้บ้างรีเปลา่”

ก่อนจะตอบคำถาม ซินจิตหลุบตามองโซฟาเดี่ยวสีเหลืองสดซึ่งตั้งอยู่
ข้างๆ โซฟายาวสไตน์ไมเดิร์นที่ตามพ์นั่งอยู่แล้วถาม

“ที่คุณไม่คิดจะเชิญให้ฉันนั่งก่อนหรือคะ แต่เอาเถอะคะ ไม่เป็นไร
คุณไม่เชิญฉันนั่งเองก็ได้” เธอพูดเองเออเอง นั่งเองเสร็จสรรพแล้วจึงหัน
ไปมองหน้าอดีตเจ้านายที่มองเธอด้วยสายตาแปลกๆ

คงแปลกใจละสิที่วันนี้เธอไม่หงอให้เขาเหมือนแต่ก่อนแล้ว

“เรื่องหนีออกจากบ้าน น้องหนึ่งไม่เคยทำคะ เมื่อตอนอยู่กับพี่ฤดี

แกอาจเป็นเด็กแข็งอยู่สักหน่อย แต่ก็อยู่ในโอวาท...ถ้าเรามีเหตุผลกับแก”
 ซีนิจิตพูดกระทบกระเทียบตามพี่เล็กน้อยจนเขาชักงอหน้าสี ก่อนถามต่อ
 “คุณทะเลาะอะไรกับน้องหนึ่งคะ น่าจะเป็นเรื่องใหญ่ คุณหลวยบอกฉันว่า
 น้องหนึ่งขึ้นไปทำลายห้องนอนคุณก่อนหนีไปด้วย”

ดวงตาคมเหลือบมองคนถามแล้วเมิน เขาไม่มีวันบอกหรือว่า
 ทะเลาะกันด้วยเรื่องของเธอ เดี่ยวแม่คนนี้จะได้ใจถ้ารู้ว่าตัวเองสำคัญสำหรับ
 ไอ้ลูกไม่รักดีของเธอแค่ไหน

“ก็ใหญ่อะไร แคบอกว่าจะให้มันไปเรียนโรงเรียนประจำ จะได้โต
 และมีความรับผิดชอบมากขึ้นเท่านั้น”

ซีนิจิตพยักหน้า ยอมเชื่อคำปดของตามพี่อย่างไม่คิดอะไรมาก “ถ้า
 อย่างนั้นตอนคุณไปรับน้องหนึ่ง กรุณาช่วยเคลียร์เรื่องนี้ด้วย คุณได้เสนอ
 ความคิดของคุณออกไปแล้ว และน้องหนึ่งใช้การอาละวาด การหนีออกจาก
 บ้านเป็นคำตอบแล้วว่าจะไม่ยอมไปเรียนโรงเรียนประจำเด็ดขาด คุณต้อง
 บอกน้องหนึ่งให้กลับมาสู้ปัญหา ไม่ใช่หนีปัญหา”

ตามพี่ทำหน้าที่เมื่อและหยุดหงิด การพูดจาประสาตอกไม้ไม้ใช้หนี้
 เขา เขาเป็นคนแข็งกร้าว เด็ดขาด ไม่เคยอ่อนให้ใคร

“ในเมื่อเธอรู้ว่าควรพูดกับอาทิตย์ยังไง เธอก็ไปตามมันมาสิ เดี่ยวฉัน
 พูดผิดหูมันก็เทลิดไปอีก ซี้เกียจตาม”

“คนเป็นพ่อเป็นแม่ซี้เกียจไม่ได้ค่ะ เพราะหน้าที่ของพ่อแม่คือการ
 ปรคับประคองลูกให้เติบโตอย่างงดงาม” ซีนิจิตสอน ตามด้วยการทำท่าย
 “คุณเป็นผู้บริหาร สามารถปกครองพนักงานเป็นร้อยๆ ชีวิตได้ แต่
 ไม่สามารถปกครองลูกคนเดียวได้หรอกคะ คุณจะบอกว่ายอมแพ้เด็กอย่าง
 น้องหนึ่งอย่างนั้นหรือคะ”

“ไม่ได้ยอมแพ้ แต่รำคาญ”

“คนเป็นพ่อเป็นแม่รำคาญลูกไม่ได้ค่ะ”

“ทำอย่างนั้นก็ได้ ทำอย่างนี้ก็ได้ เธอตีฉันทุกอย่าง ต่อว่าฉัน

จอดๆ เก่งขนาดนี้แล้วทำไมสอนลูกฉันให้เอาดีไม่ได้ รู้ไหมว่าที่ฉันไล่เธอ
ออกเพราะอะไร ก็เพราะว่าเธอตัดสันดานไอ้หนึ่งมันไม่ได้นะสิ โธ่...ทำเป็น
พูดดี พูดน่ะง่าย แต่เธอก็ทำให้ไอ้หนึ่งมันเอาดีไม่ได้เหมือนกัน”